

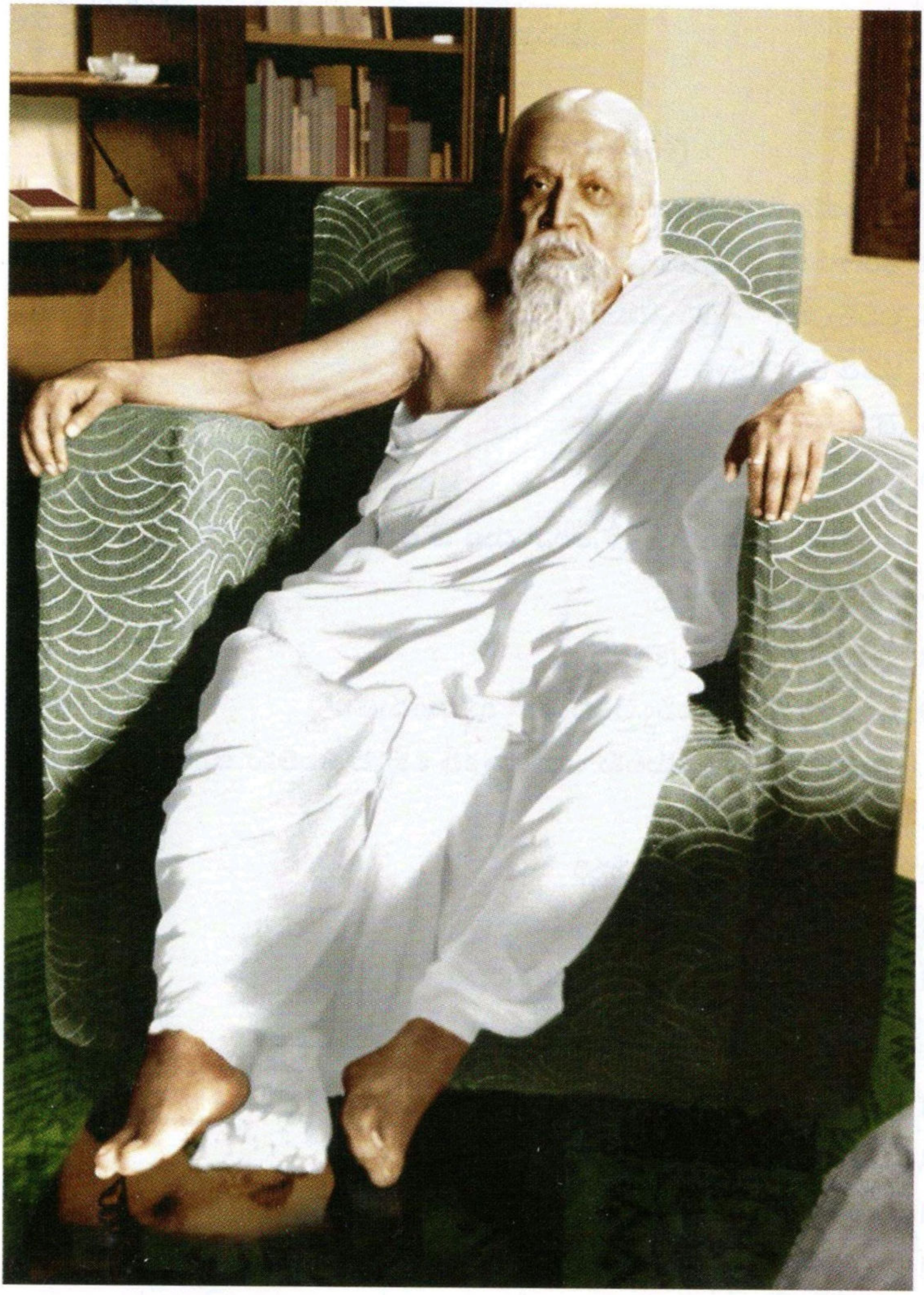
శ్రీఅరవిందుల బోధన – ఆచరణ –
ఆరంభించుట ఎలా

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక – అక్టోబరు 2014

20/10/2014

విషయసూచిక

శ్రీఅరవిందుల కార్యక్రమం గురించి శ్రీమాత వివరణ

బండరాయి మొక్కగా, మొక్క జంతువుగా, జంతువు మానవుడిగా ఎదిగే పరిణామ ప్రక్రియ ప్రకృతిలో చోటు చేసుకొన్నది. అయితే ఈ ఎదుగుదల పరిణామ క్రమంలో ఈ క్షణాన మానవుడు అత్యున్నత స్థాయిని ఆక్రమించుకొని వున్నందున ఈ ఊర్ధ్వ గమనంలో తాను చేరుకున్నది చిట్టచివరి దశ అని, తన కన్నా మించిన స్థాయి మరొకటి లేదని అతని విశ్వాసం. ఈ విశ్వాసం ఒక పొరపాటు. తన భౌతిక ప్రకృతిలో అతను ఇప్పటికీ పూర్తిగా జంతువే — ఆలోచించగలిగే, మాట్లాడగలిగే జంతువు — తన అలవాట్లలో, ప్రకృతిలో ఒక జంతువుగానే మసలుతున్నాడు. ఇలాంటి అసంపూర్ణ ఫలితంతో నిస్సందేహంగా ప్రకృతి సంతృప్తి చెందలేదు. జంతువుతో పోలిస్తే మనిషి ఎలా వుంటాడో, అలాంటి అస్తిత్వమున్న జీవిని రూపొందించడానికి ప్రకృతి ప్రయాస పడుతుంది. ఆ జీవి బాహ్యప్రకృతిలో మనిషిగా నున్నప్పటికీ ఆతని చైతన్యము అతని మానసిక స్థాయిని అజ్ఞానాంధకార బానిసత్వం నుండి ఉన్నత స్థాయికి కొనిపోతుంది. మనుష్యులకు ఈ సత్యమును వెల్లడి చేయుటకే శ్రీఅరవిందుల పృథ్వీ-ఆగనమనము. వారు మానవాళికి బోధించినదేమిటంటే, మనిషి కేవలం మానసికచేతనలో జీవిస్తున్న ఒక అవస్థాంతర జీవి అని అయితే ఒక నూతన చైతన్యాన్ని పొందగలిగే సంభావ్యత అతని కున్నదని. అదే సత్య చైతన్యము. అతను ఒక సంపూర్ణ సామరస్యతతో కూడిన, సవ్యమైన, అందమైన సంతోషంతో నిండిన, పూర్ణ చైతన్యవంతమైన జీవితం గడపగలడు. ఈ పుడమిపై నున్నంత కాలము, శ్రీఅరవిందులు తమ సమయాన్నంతటినీ తాము దివ్యచైతన్యమని పేరిడిన ఈ చైతన్యాన్ని తమలో స్థిరపరచుకొనటానికి తన చుట్టూ ఉన్నవారికి దానిని సాధించటానికి వలసిన సహాయాన్ని అందించటానికి వెచ్చించారు.

ఇప్పుడు, సర్వమూ నీ యొక్క ఇచ్ఛ మరియు చిత్తశుద్ధి పైనే ఆధారపడి ఉంటుంది. సామాన్య మానవాళికి ఇక ఏమాత్రం చెందకూడదని, కేవలం వికసన మొందిన జంతువులాగా ఇకపై వుండకూడదని, శ్రీఅరవిందుల అతిమానస ఆదర్శాన్ని సిద్ధింప చేసుకొనే నవ్య మానవజాతికి చెందాలని, ఒక నవ్య పృథ్విపై ఒక వినూత్న ఉన్నత జీవితం గడపాలనే దృఢ సంకల్పం నీ కున్నట్లయితే, నీ లక్ష్యాన్ని సాధించుటకు

అవసరమైన సహాయమంతా నీ కిక్కడ లభిస్తుంది.

CWM 12:116-117

శ్రీమాత

అనువాదం: కవిత, అందుగులపాటి కైలాసపతి

పరిణామం — భగవంతుని ప్రగతిశీలమైన స్వయం వికాసం

పదార్థ చేతనామయమైన ఆత్మ యొక్క ప్రగతిశీల వికసనంతో పాటు పశుప్రాయుడైన జీవిలో దైవం తనకు తానుగా అభివ్యక్తమగుటయే పరిణామం.

*

పరిణామమంతా వాస్తవానికి ప్రాణులలో ఆవిష్కరించబడిన చైతన్యశక్తి యొక్క ఉన్నతి అయి ఉంది. అందువలన ఇంకా అవతరించని మరింత మహత్తరమైన తీవ్రత లోకి, పదార్థం నుండి ప్రాణం, ప్రాణం నుండి మనసు, మనసు నుండి ఆత్మలోకి ఉద్ధరించబడుతుంది.

*

పరిణామమంటే భగవంతుడు తనను తాను ప్రగతిశీలంగా అచేతన, అజ్ఞానాల నుండి స్వయం విదితమయిన పరిపూర్ణత లోనికి అనేక రూపాలుగా ప్రకటింప చేసుకోవటమే.

*

పరిణామ సారాంశం బాగా వ్యవస్థీకరించబడిన శరీరాన్ని లేదా దక్షత గల జీవితాన్ని మరింతగా పెంపొందించుకోవటం కాదు. అది కేవలం దాని యాంత్రిక ప్రక్రియ, బాహ్య పరిస్థితి మాత్రమే. పరిణామమంటే పదార్థంలో నిద్రావస్థలో నున్న దివ్యచైతన్యం జాగృతి చెందుటకు, స్వేచ్ఛను పొందుటకు చేసే సంఘర్షణ; తనను తాను కను గొని తన సాధ్యాసాధ్యతలను విశాలంగా, అత్యధికంగా అత్యున్నతంగా, కట్ట కడవరకూ పొందగలగటం. పరిణామమంటే స్వయం వ్యక్తమగు ఆత్మ రహస్యాన్ని దివ్యరూప

ధారిగా, దివ్యశక్తియుతమైనదిగా పరిణతి నొందించి, నెమ్మదిగా దైవంగా ఆవిష్కరింప చేసి ఆత్మోన్నతిని సాధించటం.

ఈ పరిణామంలో మానసికమయిన మనిషి గమ్యం తుదిమెట్టు కాదు. సంపూర్ణ విలువ అత్యున్నతమైన చిట్ట చివరి వైశిష్టత కాదు. ఈ ప్రకృతి యొక్క కఠోర పరిశ్రమకు మకుటాయమానం కావటానికి అతడు మరీ అల్పుడు, అపరిపూర్ణుడు.

ఊర్ధ్వ చేతనతో కూడిన అధి ఆత్మ అచేతన పదార్థంలో ముకిళించుకపోవుటయే ఈ కనిపించే దృశ్య ప్రపంచపు రహస్య కారణం. ఈ పృథ్వి యొక్క చిక్కు సమస్యకు జడమైనదిగా గోచరిస్తూ తీక్షణంగా నడిపించబడే అచేతన ప్రకృతికి కీలక మంత్రం, నిగూఢమైన అనంత చైతన్యపు క్రమవికసనం. ఈ పృథ్వి జీవనం మహత్తరమైన దైవత్వం స్వయంగా ఎన్నుకొన్న నివాసం. దానిని ఒక అంధకారం నుండి తన అద్భుతమైన మహాభవ్యంగా ఒక ఉన్నత స్వర్గాన్నందుకొనే ఆలయంగా మలచాలని ఆయన యుగ యుగాల సంకల్పం.

*

తనలోనే సమస్తాన్నీ కలిసి, పెంపొందే అతిమనస్సు పరబ్రహ్మం యొక్క విస్తృతమైన ఆత్మ పరివ్యాప్తి. భావనా మాత్రం చేత ఈ త్రిగుణాత్మకమయిన ఉనికి, చేతన, ఆనందాలను వాటి అవిభాజ్యమైన ఏకత్వం నుండి పెంపొందిస్తుంది. వాటి మధ్య తారతమ్యం గుర్తిస్తుంది గానీ విభజించదు. అదొక త్రిమూర్తిత్వాన్ని ప్రతిష్టిస్తుంది. అది వృద్ధిపరచే, పరిణమింపచేసే, అభివ్యక్తీకరించే శక్తిని కలిగి ఉంటుంది. ఆ శక్తి తనలో ముకుళించుకొనే, ఆవరించగల అర్థగర్భంగా ఉండగల శక్తిని కూడా కలిగి వుంటుంది. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే ఈ సృష్టి అంతా రెండు ముకుళింపుల మధ్య జరిగే వ్యవహారం. సమస్తాన్ని తనలో యిముడ్చుకొని ఉండే ఆత్మ నుండి క్రిందకు ఆవలి ధ్రువమైన పదార్థం వరకూ దేనిలో అయితే అన్నీ అవ్యక్తంగా అణగిమణగి ఉన్నాయో ఆ పదార్థం నుండి ఊర్ధ్వంగా ఆత్మ యొక్క మరొక ధ్రువానికి పరిణమిస్తుంది.

CWSA 12:334, 22:754-55; (SABCL 19:726), 12:219, 12:166, 12:1613, 21:137(SABCL 18:128-29

శ్రీ అరవిందులు

ఆవిష్కరణ — దైవ వదనము, దేహము

ఈ జగత్తు యాదృచ్ఛికం కాదు, అనామకు లెవరో చేసిన అర్థంలేని సృష్టి కాదు, లేదా అనాలోచితంగా సంభవించినది కాదు. అది తనలో దివ్యవాక్కును వహిస్తుంది, ఒక నిగూఢమైన దైవ ప్రవాసమై నిండి ఉంది.

ఈ జగతి ఎలానో వచ్చి, ఏ కారణమూ, అర్థమూ, ఆశయం లేకుండా భ్రమిం చటం మొదలు పెట్టిన ఒక గ్రుడ్డి యంత్రం కాదు. ఈ సృష్టి రెక్కలు విచ్చుకుంటున్న పరమసత్యం యొక్క క్రమానుగతమైన ఆవిష్కరణ, తనలో నిబిడీకృతమైన వాస్తవికత యొక్క పరిణామం.

ఈ జగత్తు ఒక భ్రమ కాదు, కారణం లేని, అర్థం లేని మాయ కాదు, కర్తవ్యం లేని మనుగడ కలది కాదు. మనలేని లేదా లేకుండానే ఉన్నట్టుగా కనిపించేది కాదు. ఒక మహత్తరమైన వాస్తవికత ఈ అద్భుతమైన విశ్వంలో తనను తాను ఆవిష్కరించు కుంటుంది.

*

ఆ ఆవిష్కరణ శాశ్వతత్వంలో చోటు చేసుకొనే ఘటన మాత్రమే కాదు. అది నాశ రహితమైన ఆయన వైభవపు వదనమూ, శరీరము, ఆయన శక్తి, ఆనందాల ఖేల.

*

మనం ఆరాధించే దైవం ఎక్కడో సుదూరంగా విశ్వాతీతంగా ఉండే సత్యం కాదు; ఈ విశ్వంలో మనకు దగ్గరగా అరమరుగున ఉన్న ఆవిష్కృతి కూడా. ఈ జీవనం యింకా అసంపూర్ణమైన దైవావతరణ క్షేత్రం — ఈ జీవితంలో భూమి మీద, శరీ రంలో 'ఇహైవ' అనగా యిక్కడనే అని ఉపనిషత్తు నొక్కి వక్కాణించినట్టు. దివ్యత్వం తెరను తొలగించాలి. దాని విశ్వాతీతమైన మహత్తు, వెలుగు, మాధుర్యాన్ని మన చేతనకు వాస్తవం చేయాలి. దివ్యత్వాన్ని సొంతం చేసుకొని వీలైనంతగా అభివ్యక్తం చెయ్యాలి.

*

మనో ప్రాణ శరీరాలలో తనను తాను కనుగొని పరిపూర్ణం చేసుకునే ప్రవర్ధమాన ఆత్మే మానవుడు.

CWSA 12:218,219: 23:74 (SABCL 20:68); 25:125 (SABCL 15:16)

శ్రీఅరవిందులు

జీవిత దివ్యీకరణం

మనం ప్రకృతి దివ్యీకరణం అని చెప్పేది ఒక రూపాంతరీకరణం. ఇది కేవలం ఒక విధమయిన అతీత మానవత్వంలోకి ఎదగటం కాదు. ఇది అజ్ఞాన ప్రకృతి యొక్క అసత్యం నుండి దైవీ ప్రకృతి యొక్క సత్యంలోకి మార్పు చెందటం.

*

దివ్యీకరణం అంటే మానవ లక్షణాలను నాశనం చేయటం కాదు. వాటిని అంగీకరిస్తూ వాటికి తమ నిజమైన పరిపూర్ణతకు దారి చూపటం. వాటిని శుద్ధి చేసి పరిపూర్ణం చేసి సంపూర్ణ శక్తి, ఆనందాలలోకి పైకి లేవనెత్తటం. అనగా ఈ ప్రాపంచిక జీవితాన్నంతటినీ సంపూర్ణ శక్తి, ఆనందాలలోకి ఉద్ధరించటం.

*

జీవితాన్ని దివ్యీకరణ గావించడమంటే నిజానికి అది ఒక మహత్తరమైన జీవ కళ. ఎందుకనగా ప్రస్తుత జీవన కౌశలం అహంకారం, అజ్ఞాన జనితమై, పోల్చి చూస్తే చాలా హీనము, మూఢము, అపరిపూర్ణము అయినది (మానవ మనస్సు, ప్రాణికాలకి అధిక ఆకర్షణీయమైనదిగా కనిపించే నిమ్నస్థాయికి చెందిన చిత్రకళ, సంగీతం, సాహిత్యంలో) కేవలం ఆధ్యాత్మికత, చైత్యపురుష వికాసం, సంస్కరణ వలననే అది తన నిజమైన పరిపూర్ణతను అందుకో గలదు. దివ్య రోచిస్సు జ్వాలలో పునీత మైనపుడే తన దట్టమైన కల్మషాలను పోగొట్టుకొని లోహం తన నిజరూపాన్ని పొందు తుంది.

CWSA 12:365; SABCL 22: 125

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాద్

దైవం — అతిమానసం

సర్వాన్నీ వెల్లడి చేసేదే దైవం, అందులోనే సమస్తమూ వసిస్తుంది. ఇప్పుడు మహా అజ్ఞానంతో ఆచ్ఛాదించబడినదైన ఆ దివ్యసత్యానికి తిరిగి పోవటమే జీవితంలో ఆత్మలక్ష్యం. తన పరమోత్తమ సత్యంలో దైవం నిరపేక్షం, అనంతమైన శాంతి, చైతన్యం, ఉనికి, ఆధిపత్య శక్తి మరియు మహదానందం.

*

దైవం అన్ని చైతన్య లోకాలలోనూ ప్రతి చోటా ఉన్నాడు, అనేక భిన్నమార్గాల ద్వారా, దృక్పథాల ద్వారా ఆయన అస్తిత్వాన్ని మనం దర్శిస్తున్నాం. కాని ఈ లోకాలన్నింటికీ, దారులకూ, దృక్పథాలకూ పైగా పరమోత్కృష్టమైనది ఒకటుంది.

*

దైవం ప్రతి చోటా, సమస్తమునందూ కొలువై యున్నాడు — కాని ఇది మహా అజ్ఞాన ప్రపంచం. అందులో ప్రతి ఒక్కరు తమలో తమ అహంకారంతో దైవం నుండి వేరై యున్నారు. వారు అహంకారం ప్రకారంగా పని చేస్తారు కాని దైవం ప్రకారంగా కాదు. అందరిలోనూ దైవాన్ని దర్శించినప్పుడు, ఆ తర్వాత అతడు సరియైన చైతన్యం పొందడం ఆరంభమవుతుంది, అతడు స్వతంత్రుడవుతాడు.

*

దైవం అనంతం. దైవం యొక్క సమస్త సత్యాన్ని ఒక అనుభవం కాని, అనుభవం లాంటి అనుభూతి కాని సమగ్రంగా తెలియజేయలేదు. ద్రష్టలైన ప్రతివారు దివ్య వాస్తవికత ఒక దృక్పథాన్ని లేదా దృక్పథాలను అనుభవించారు. ఒక నీతికథలో కొంతమంది గుడ్డివారు ఏనుగును తాకిన అనుభూతిని, ఏ భాగాన్నైతే వారు స్పృశించారో దానినే వారు భిన్న భిన్నరూపాలలో వర్ణించిన విధంగా, వారి మానసిక వైరుధ్యాలు అటువంటివి. యదార్థమైన సంపూర్ణానుభవం కావాలంటే ఒక వ్యక్తి ఏకంగా మనస్సును దాటి ఆవలకు పోవాలి, ఆధ్యాత్మిక మనస్సును సైతం దాటి పోవాలి. శ్రీకృష్ణుడు చెప్పాడు, "సాధకులలో చాలా అరుదుగా కొద్దిమంది మాత్రమే నా సంపూర్ణత్వంతో నా అసిత్త్వంలోని పూర్ణసత్యాన్ని తెలుసుకుంటారు". యదార్థానికి, కేవలం అతిమానస ప్రకాశం లోనే వ్యతిరేకతలన్నీ అదృశ్యమైపోతాయి, దృక్పథాలన్నీ విభజించబడనివై బ్రహ్మాండంలో ఏకీకరించబడతాయి. వ్యక్తి తప్పక జ్ఞానాన్ని

విస్తృతపరచుకుంటూ పోతూ ఉండాలి, అనుభవాలను ఒకదానితో మరియొక దానిని పరిమితి అదృశ్యమయ్యే పర్యంతమూ కలుపుకుంటూ పోవాలి.

*

దైవానికీ, పరమ సత్యానికీ ఎల్లప్పుడూ వ్యక్తిగతమైనదీ, వ్యక్తిగతం కానిదీ ఉంటాయి. వ్యక్తిగతం కానిదే నిజమైనది లేదా ముఖ్యమైనది అని అనుకోవటం పొరపాటు — ఎందువల్లనంటే అది ఒక వైపే సంతృప్తిని కలిగిస్తూ అస్తిత్వంలో కొంతభాగంలో శూన్యతతో అసంపూర్ణతకు దారి తీస్తుంది. వ్యక్తిత్వరహిత తత్త్వం మేధోమనస్సుకూ, అచల ఆత్మకూ సంబంధించినది కాగా, వ్యక్తిత్వ తత్త్వం ఆత్మకూ, హృదయానికీ, క్రియాశీలమైన అస్తిత్వానికీ సంబంధించినది. వ్యక్తిత్వ సహితమైన దైవాన్ని ప రిగణన లోనికి తీసుకోక తిరస్కరించేవారు అపారమైన గాఢతతో నిండినదానినీ, అత్యావశ్య కమైనదానినీ ఉపేక్షించినట్లే.

*

ఎక్కడెక్కడ దైవం ఉంటుందో, అక్కడ సర్వం ఉంటుంది — అది కేవలం గుప్తమై ఉంటుంది, అది ఉనికిలో లేనటువంటిది మాత్రం కాదు. అచేతన అడుగున కూడా దైవం ఉంది — మనస్సు, జీవితం పదార్థంలో గుప్తంగా ఉన్నాయి, అదే విధంగా అతిమనస్సు, సచ్చిదానందములు కూడా. కింద ఉన్నటువంటిదేదో అది దైవ అస్తిత్వానికి వెలుపల ఉన్నదేమీ కాదు. కేవలం మహామనస్సు అవతరించి సృష్టిలో దానిని విస్తృతపరచినప్పుడు మాత్రమే పదార్థంలో మనస్సు అభివ్యక్తమైన విధంగా, అతిమనస్సు విషయంలోనూ అంతే.

*

దైవం అన్ని చైతన్యపు టంతస్తులలోనూ ప్రతి చోటా ఉండగలదు. ఉన్నది, ముసుగులో మరుగున ఉన్నది లేదా పాక్షికంగా అభివ్యక్తమై ఉన్నది లేదా అభివ్యక్తమవటానికి ఉపక్రమించబోతున్నది; ఏ మారువేషంలోనూ లేదా ముసుగులోనూ లేకుండా తన స్వస్వరూపంతో అది అతిమానసంలో అభివ్యక్తమవటానికి ఉపక్రమిస్తున్నది.

*

దైవంతో ఒక వ్యక్తి మనోసీమలో ఏకం కాగలడు. దైవం భూమి మీద అభివ్యక్తం కావ టానికి అతిమనస్సు తప్పనిసరి.

*

....అతిమనస్సు దాని అసలైన లక్షణం ప్రకారం అది మహాసత్య-చైతన్యం, మహా సత్యం తనకు తానే తన అధీనంలో ఉంచుకున్నది, స్వయం తన ఆధిపత్యశక్తితో తనకు తానే సఫలీకృతం అవుతూ ఉండేటటువంటిది.

CWSA 28:5-14; SABCL 22:13

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

చైత్యపురుష భావన

మనలో ఈ అంతరాత్మ అన్న అంశం నేరుగా దైవం నుండి వచ్చి సదా దైవంతో సంబంధాన్ని కలిగి ఉంటుంది. మూలతః ఇది దైవీ సంభావ్యతలను నింపుకొని ఈ నిమ్నస్తర మనో ప్రాణిక శరీరమయ సృష్టికి ఆధారభూతమై వుంటుంది. జీవించే సమస్త ప్రాణులలోనూ ఈ దివ్యాంశ ముంటుంది. కానీ... సాధారణ ఉపరిచేతనకు వెనుక దాగి ఉంటుంది. మొదట్లో ఇది వికసించి ఉండదు. ఒక వేళ క్రమేణా ఎదిగినా... బయటకు లేదా ముందుకు కనబరుచు కోలేదు. అరుదుగా తక్కిన కోశాలు (మనస్సు ప్రాణికం) వాటి సాధనాల ద్వారా వాటికున్న పరిమితులకు లోబడి తమను తాము వ్యక్తపరచుకొంటాయి. దైవీ సంబంధమైన అనుభవాల ద్వారా చేతనలో ఎదుగుతుంది. మనలో ఉన్నతమైన కదలిక కలిగినప్పుడల్లా బలాన్ని పుంజుకొంటుంది. ఆఖరికి ఈ లోతైన ఉన్నతమైన కదలికలను ప్రోగు చేసుకుంటూ ఒక ప్రత్యేకమైన చైత్య పురుష వ్యక్తిత్వం రూపుదిద్దుకొంటుంది. దానినే సాధారణంగా మనం అంతరాత్మ లేదా చైత్యపురుషుడని పిలుస్తాము. ఎల్లప్పటికీ ఈ అంతరాత్మ యథార్థమైనది. అయినప్ప టికీ మనిషి ఆధ్యాత్మిక జీవనం వైపునకు మళ్ళటానికి, దానిలో అతను లబ్ధి పొందటానికి అది రహస్యకారణం. కాబట్టి చేతనకు వెనకనున్న ఈ దివ్యాంశాన్ని యోగంలో ముందుకు తెచ్చుకోవాలి.

ఆంగ్లభాషలో 'సోల్' 'సైకిక్' అన్న శబ్దాలు ఒక అస్పష్టమైన భిన్నమైన అర్థాలను స్ఫురింప చేస్తాయి. చాలా వరకు ఆ భాషలో ఒక సుస్పష్టమైన భేదం ఆత్మకు మనస్సుకు మధ్య కనిపించదు. అంతకన్నా మించిన గందరగోళ మేమిటంటే కోరికలతో

నిండిన ప్రాణికాన్ని — నకిలీ ఆత్మను లేదా కామనాత్మను — 'ఆత్మ' 'జీవతత్వం' తలంచటం జరుగుతుంది. ఈ శబ్దాల ద్వారా మనం చెప్పుకుంటున్న ఈ నిజమైన అంతరాత్మ, చైత్యపురుషుడు అన్న అర్థం ధ్వనించదు. ఈ చైత్యపురుషుడు అన్నది మనస్సుకు, ప్రాణిక పురుషుడికి పూర్తిగా భిన్న మైనది.ఏ హృదయస్థానంలోనైతే మనస్సు ప్రాణమయ కోశాలు కలుస్తాయో, ఆ ప్రదేశానికి వెనుక ఇది ఉంటుంది. అది వాటికి కేంద్రస్థానం. అక్కడే హృదయానికి కొంచెం వెనుక అన్నమాట. నిజంగా మనం హృదయం అని చెప్పుకునే భాగం భావోద్వేగాలకు ఆసనం. మానవ భావోద్వే గాలన్నీ మానసిక ప్రాణికమైన ప్రేరేపణలు, సాధారణంగా వాటి నైజంలో చైత్య వ్యక్తిత్వం ఉండదు. ఇది పూర్తిగా వెనుక నుండే రహస్య శక్తి, మనస్సు, ప్రాణశక్తి కంటే భిన్నంగా ఉండే నిజమైన అంతరాత్మ, మనలోని చైత్యపురుషుడు. అయితే ఈ చైత్యపురుష శక్తి ఏ విధంగానైనా మనో ప్రాణశరీరాలపై పని చేయగలదు. మన ఆలోచనలను, గ్రహణశీలతను, భావోద్వేగాన్ని, (ఆ భావోద్వేగం అప్పుడు అంతరాత్మ చేతనావస్థగా మారుతుంది) అనుభూతిని కార్యాచరణను, మనలో ఉన్న ప్రతి అంశాన్ని పరిశుద్ధం చేస్తూ దివ్య కదలికలుగా వాటిని సమాయత్త పరుస్తుంది.
CWSA 28:103

శ్రీఅరవిందులు

*

ప్రశ్న: ఒక మనిషి ఎలా తన చైత్యపురుష వ్యక్తిత్వాన్ని పెంపొందించుకోగలడు?
సమా: జీవితంలోని అన్ని అనుభవాల ద్వారా ఈ చైత్యపురుష వ్యక్తిత్వం రూపొందు తుంది, పెరుగుతుంది, అభివృద్ధి చెందుతుంది. అఖరికి ఒక సంపూర్ణమైన సచేతనమైన స్వేచ్ఛాయుతమైన అస్తిత్వంగా తయారవుతుంది.

ఈ వికాస ప్రక్రియ అసంఖ్యాకమైన జన్మల గుండా అవిశ్రాంతంగా కొనసాగు తూనే ఉంటుంది. ఇదంతా మనిషికి తెలియదు. ఎందుకంటే తన చైత్యపురుష సత్తను గురించే అతడికి తెలియదు. అది తెలియడమే అత్యంత ఆవశ్యకమైన ప్రారంభాంశం. ఏకాగ్రత, అంతర్ముఖడవు కావడంతో తనలోని చైత్యపురుషుడితో సచేతనమైన అనుబంధాన్ని కలిగించుకోవాలి. ఈ చైత్యపురుషుని ప్రభావం ఎల్లప్పుడూ అతని బాహ్య వ్యక్తిత్వంపై ఉంటుంది. కానీ అది గుప్తంగా, చూడడానికి, గ్రహించడానికి,

అనుభూతి చెందడానికి చిక్కదు. నిజమైన కొన్ని ప్రత్యేక సందర్భాలలోనే అనుభవ వేద్యమవతుంది.

ఈ అనుబంధాన్ని దృఢపరచుకొని, సాధ్యమైతే సచేతనమైన చేతనాయుత వ్యక్తిత్వాభివృద్ధికై మనిషి దానిపై దృష్టిని కేంద్రీకరిస్తూ దాని వైపు మరలి, దానిని తెలుసుకొనేందుకు దానిని అనుభూతి చెందేందుకు ఆకాంక్షించాలి. అంతరాత్మ యొక్క ప్రభావాన్ని స్వీకరించేందుకు ఉన్మీలన మవ్వాలి. దాని నుండీ సంకేతాన్ని అందుకొనే ప్రతిసారి దానిని అత్యంత శ్రద్ధతో, చిత్తశుద్ధితో అనుసరించటానికి జాగ్రత్త వహించాలి. ఈ మహోన్నతమైన ఆకాంక్షతో జీవించడానికి సాధ్యమైనంతవరకు ప్రయత్నిస్తూ, తనకు సంబంధించిన అన్ని వ్యవహారలలో సంపూర్ణమైన నిజాయితీని పెంపొందించుకోవడానికి ఎల్లప్పుడూ జాగ్రత్తను వహించాలి. ఇదే చైత్యపురుషసత్త ఎదగడానికి ఆవశ్యకమైన అతి ప్రధాన పరిస్థితి.

శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన్

శ్రీఅరవిందుల బోధన

బాహ్యరూపాలకు వెనుక నుండే వాస్తవికత

ఈ దృశ్యమానమయే ఈ జగత్తును వెనుక నుండి నడిపిస్తున్నది పరమ సత్యము, పరచైతన్యమేననీ అదే అన్నింటా ఉండే ఏకైక శాశ్వత ఆత్మ అనీ భారతీయ ఋషులు కనుగొన్న సత్యం ఏదైతే ఉందో అక్కడ నుంచే శ్రీఅరవిందుల బోధన ప్రారంభమవుతుంది. జగత్తులోని సమస్త జీవులూ ఆ ఏకైక పరతత్వంలో ఏకీకృతంగా ఉన్నప్పటికీ ఒక విభక్త చైతన్యంతో విడిపోయి ఉన్నారు. వారి నిజ ఆత్మను, మనస్సులోని పరమ వాస్తవికతను తెలుసుకోలేక పోతున్నారు. మానసికశిక్షణ ద్వారా ఆ విభక్త చైతన్యపు ముసుగును తొలగించుకొని లోనున్న పరమ సత్యాన్ని, దైవాన్ని గుర్తెరుగ వచ్చు.

ప్రకృతిలో పరిణామపు విడుదల

ఏకైక పరతత్త్వము, పరమ చైతన్యము ఇక్కడి పదార్థమయ జగత్తులో చిక్కుపడిపోయి ఉన్నదని శ్రీఅరవిందులు చెప్తారు. పరిణామ క్రమమే తనను తాను విడిపించుకునే మార్గము. అచేతనం అనిపిస్తున్న చోటనే చైతన్యం కనిపిస్తుంది. అలా కనిపించిన చైతన్యం స్వయం ప్రేరితమై అత్యంత పరిపూర్ణ దిశగా విస్తరించి ఇంకా ఇంకా ఉన్నతత్వాన్ని పొందాలని వృద్ధి పొందుతుంది. ఈ దిశగా ప్రకృతి తీసుకున్న మొదటి అడుగు జీవము, మనస్సు రెండవది అయితే ఈ పరిణామము మనస్సుతో ఆగిపోదు. అది అక్కడ నుండి విడుదలై అంత కంటే ఘనమైన ఆధ్యాత్మిక, అతిమానసిక చైతన్యంగా రూపొందటానికి వేచి వుంటుంది. ఆ పరిణామము యొక్క తదుపరి ఘట్టం చైతన్య జీవునిలో అతిమానసము, అతిమానస పురుషుడు ఆధిపత్య శక్తిగా అభివృద్ధి చెందటమే. అప్పుడిక పదార్థమయ జగత్తులో చిక్కుపడి ఉన్న దైవత్వం పూర్తిగా విడుదలై పోయి, జీవకోటికి పరిపూర్ణతను ఆవిష్కరించగల సాధ్యత ఏర్పడుతుంది.

పరిణామ క్రమం తొలి దశలో చేతనాత్మక సంకల్పం లేకుండానే వృక్ష జంతు జాతులలో ప్రకృతి పురోగమించింది. కానీ మనిషి విషయంలో ప్రకృతి అతనిలో చేతనాత్మక సంకల్పం ద్వారా మాత్రమే పరిణామం జరుపగలదు. అయితే మనిషిలో మానసిక సంకల్పం ఉన్నంత మాత్రాన ఇది పూర్తిగా జరుగదు, ఎందుకనగా మానవుని మనస్సు కొంత వరకే వెళ్ళి అక్కడే గిర గిర తిరుగుతూ ఉండిపోతుంది. చైతన్యంలో మార్పు తీసుకొని రావడం ద్వార మనస్సును ఒక ఉన్నత విధానంలోకి మళ్ళించవచ్చు. ప్రాచీన యోగవిధానంలో క్రమశిక్షణను అభ్యసించటం ద్వారా ఇది సాధించేవారు. పూర్వపు రోజుల్లో ప్రాపంచికజీవితం నుండి దూరమై సాధన ద్వారా పరమాత్మలో లీనమయేవారు. శ్రీఅరవిందులు ఏమి చెప్పారంటే పై నుంచి ఒక మహోన్నత తత్వం భూమి పైకి దిగి రాగలదనీ అది కేవల దివ్యాత్మను ప్రపంచం నుంచి విముక్తం చేయడమే కాక దానిని ఈ లోకంలోనే విడుదల చేయగలదు అని. ఇంకా అది మనస్సు అజ్ఞానం స్థానంలో లేక పరిమిత జ్ఞానం స్థానంలో అతిమానస సత్య చైతన్యాన్ని నింపగలదు. అలా జరిగినప్పుడు అంతర్గత దివ్యాత్మకు మనస్సు సరైన ఉపకరణం కాగలదు; మానవుడు బాహ్యాంతరాలు రెండింటిలోనూ సకల బలోపే

తుడై అంత వరకూ ఉన్న మృగ మానవత్వంలో నుంచి బయటపడి దివ్యమానవునిగా ఎదగగలడు. దాని కోసమై యోగమార్గంలోని మానసిక క్రమశిక్షణను అవలంభించి, తనలోని సమస్త భాగాలనూ వివృతం చేసుకొని అంత వరకూ ప్రచ్ఛన్నంగా ఉన్న అతిమానస శక్తిని గ్రహించి తద్వారా పరివర్తన చేసుకొనగలడు.

యోగవిధానము

అయితే ఇది అంత సులభంగా అనుకోగానే సాధ్యపడే మాయా మంత్రం కాదు. ఈ పరివర్తన జరగాలంటే అతిమానసము దిగి వచ్చేవరకూ చాలా సాధన అవసరమవుతుంది. మానవుడు తన జీవితంలో అధిక భాగం బహిర్ముఖమగు మనసు, ప్రాణము, శరీరంలోనే గడుపుతాడు. కాని ఏదైనా సాధించగల అంతులేని సామర్థ్యంగల అంతర్జీవి అతనిలో ఉంటాడు. అతను తన లోపలి మనిషి ఎరుకను పొందవలసి ఉంది. ఇప్పటి దాకా ఆ అంతర్జీవి నుండి పరిమితమైన శక్తిని మాత్రమే పొందు తున్నాడు. దాని ప్రభావం వల్లనే తాను అధిక సౌందర్యం, సామరస్యం, అధికారం, జ్ఞానం కోసం నిరంతరం అన్వేషిస్తూ ఉంటాడు. యోగవిధానంలో ప్రథమంగా చేయవలసింది ఆ అంతర్జీవి పరిధుల నన్నిటినీ తెరిచి అంతరంగ వెలుగులో, ఆ శక్తితో బాహ్యజీవితాన్ని నడిపించుకోవాలి. ఆలా చేస్తున్నప్పుడు తన లోని నిజమైన ఆత్మను కనుక్కోగలుగుతాడు; అది బయటకు కనిపించే దైహిక, ప్రాణిక, మానసిక పదార్థాల సమిశ్రమం కాదనీ, వాటికి వెనుకనున్న వాస్తవ సత్యమనీ, అది దివ్యాగ్ని నుంచి వెలువడిన ఒక విస్ఫులింగమనీ తెలుసుకుంటాడు. ఇక అతను తన ఆత్మలో వసించడం నేర్చుకోవాలి. పరమ సత్యం వైపు దారి తీసేదాని ప్రభావంతో స్వభావాన్నం తటినీ శుద్ధి చేసి సంస్కరించుకోవాలి. అప్పట్నుంచీ ఒక ఊర్ధ్వముఖ ఉన్మీలనం ఏర్పడి పైనుండే పరతత్వపు అంశం ఒకటి దిగి రావటం ప్రారంభమౌతుంది. అయితే అప్పుడు కూడా అది సంపూర్ణమైన అతిమానస తేజస్సు, శక్తి కానేరదు. ఎందుకనగా సాధారణ మానవుని మనస్సుకూ, అతిమానస సత్యచైతన్యానికి మధ్య అనేక చైతన్య శ్రేణులున్నాయి. మధ్య మధ్యలో ఉన్న ఈ శ్రేణు లన్నిటినీ తెరిచి వాటి శక్తిని మానవ శరీరంలోకీ, మనస్సులోకీ, ప్రాణంలోకి తీసుకొని రావాలి. ఆ తర్వాతే సత్య చైతన్యపు శక్తి పూర్తిగా స్వభావంపై పనిచేయడం ప్రారంభిస్తుంది. అందువల్లనే ఈ పద్ధతికి కావలసిన స్వయంశిక్షణ, సాధన సుదీర్ఘమే కాక చాలా కష్టసాధ్యము.

అయితే ఏ కాస్త చేసినప్పటికీ ఫలితం బాగా కనిపిస్తుంది., దాని వల్ల అంతిమ ముక్తి, పరిపూర్ణత సులభ సాధ్యమవుతుంది.

ప్రాచీన వ్యవస్థల లోని విషయాల ఆవశ్యకత

ప్రాచీన వ్యవస్థలకు సంబంధించిన అనేక విషయాలు మనకీ మార్గములో అవసరము — విశాలత్వం కోసం, ఆ పరతత్వాన్నీ, నిరవధికత్వాన్నీ అర్థం చేసుకునేటట్లుగా మనస్సును ఉన్మీలనం చేసుకోవడం; విశ్వచైతన్యమని చెప్పబడుతున్నదానిలోకి ప్రవేశించడం; కోరికలు, ఉద్వేగాలపై ఆధిపత్యం మొదలైనవి. బాహ్యసన్యాసం కాకుండా కోరికలు, బంధాలపై గెలుపు; దేహము, దైహిక అవసరాల పైనా, సహజాత వాంఛలు దురాశల పైనా నియంత్రణ అనివార్యం. పాత వ్యవస్థలతో సమ్మిశ్రమమైన పద్ధతి ఉంది. అవి కనబడేదాన్నీ వాస్తవాన్నీ వేరు చేయడం ద్వారా మనసులో జ్ఞానము కలిగించుకోడం, హృదయంలోని భక్తి, ప్రేమ, అంకిత భావము, స్వలాభాపేక్ష లేకుండా సత్యం కోసం ఆరాటపడటం; అహం కోసం కాకుండా పరమ వాస్తవం కోసం పాటుపడటం మొదలైనవి. ఇదంతా కూడా సంపూర్ణ జీవికి శిక్షణ ఇచ్చినప్పుడు అవకాశం వచ్చి ఆ దివ్య తేజస్సు, శక్తులు స్వభావంపై పని చేయాలనకున్నప్పుడు అది ప్రతిస్పందించి పరిణామం చెందగలదు.

ఇందులో గురువు పాత్ర

ఈ శిక్షణ పొందాలంటే గురువు నుంచి ప్రేరణ, క్లిష్టదశలలో ఆయన సాన్నిధ్యము, వారి నియంత్రణ తప్పనిసరిగా ఉండాలి. లేని పక్షంలో గమ్యానికి దూరం చేసే తప్పులు, తడబాట్లు తప్పించుకొని ముందుకు సాగడం అసాధ్యము. ఒక ఉన్నత చైతన్యాన్నీ, ఉన్నత తత్వాన్నీ అందుకున్నవారే గురువులు. ఇంకా చెప్పాలంటే వాటిని వ్యక్తీకరించే ప్రతినిధులు. కేవలం బోధించడమే కాక అంతకు మించి ఆదర్శంగా ప్రభావితం చేయటం, అతిశక్తివంతంగా తమ అనుభవాన్ని ఇతరులకు అందచేయటం వారి లక్షణాలు.

సంక్షిప్తంగా ఇది శ్రీఅరవిందుల బోధన, దాని ఆచరణ క్రమము: ఏదో ఒక మతాన్ని అభివృద్ధి చేయాలని గానీ, పాత మతాలన్నిటినీ ఒకటిగా కలపాలనీ గానీ లేక ఏదో ఒక కొత్త మతాన్ని స్థాపించాలని గానీ వారి లక్ష్యం గాదు. ఇందులో

ఏదైనా కూడా వారి ముఖ్యోద్దేశానికి దూరమే అవుతుంది. వారి యోగములోని ప్రధానోద్దేశము అంతర్గత ఆత్మాభివృద్ధి. ఈ యోగాన్ని అనుసరించేవారు తప్పకుండా అందరిలోనూ ఉన్న పరమాత్మను తెలుసుకోగలరు. మనస్సుకు మించిన ఉన్నత చైతన్యాన్ని పొందగలరు. అదే చిదాత్మ చైతన్యము, అతిమానస చైతన్యము. అది మానవ ప్రకృతిని పరివర్తన చేసి దివ్యత్వం చేయగలదు.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదకులు: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వేంకటరామ శాస్త్రి

పూర్ణయోగంలోని క్రొత్తదనం

నేను దీనిని పూర్ణయోగమని సంబోధించాను. దాని అర్థం అది పాతవిధానాలలోని అనేక పద్ధతులను, వాటి సారాంశాన్ని స్వీకరించి తనలో ఇముడ్చుకుంటుందని. దాని క్రొత్తదనం దాని లక్ష్యంలో, దాని దృక్పథంలో, దాని కార్యాచరణ విధానంయొక్క సర్వోతముఖ సమర్థతలో నుంది.

పాత విధానాలతో పోలిస్తే, అది వినూత్న మైనది, ఎందుకనగా:

1) దాని లక్ష్యం ఈ లోకం నుండి, జీవితం నుండి వైదొలగి స్వర్గారోహణ దిశ గానో లేక ముక్తి మార్గాన్నో అనుసరించడం కాదు. జీవితంలోను, అస్తిత్వంలోను ఒక మార్పు చోటు చేసుకోవాలని — ఏదో విధంగా లొంగిపోయినట్లుగానో లేక సందర్భానుకూలంగానో గాక ఒక కచ్చితమైన, ప్రధానమైన ప్రయోజనం పొందడానికి. ఇతర యోగాలలోని అవరోహణా క్రమం కేవలం యోగమార్గంలోని పర్యవసాన ఫలితం మాత్రమే — ఆరోహణా క్రమమే అసలైన విషయం. పూర్ణయోగంలో ఆరో హణ తొలిమెట్టు, అయితే అది అవరోహణకు ఒక సాధన. అది ఆరోహణా క్రమంలో సిద్ధించే నూతనచైతన్య అవరోహణ — అదే సాధన యొక్క ముద్ర, గుర్తు. తాంత్రిక మరియు వైష్ణవ సాంప్రదాయాలకు కూడా జీవితం నుండి విముక్తి గమ్యం, కాని పూర్ణ యోగ లక్ష్యం జీవన సాఫల్యత.

2) సాధించవలసిన లక్ష్యం ఒక వ్యక్తిగతమైన దివ్యానుభవ సిద్ధి కాదు. ఈ పృథ్వీ చైతన్య ప్రాప్తి కొరకు చేసే ప్రయత్నం గనుక, అది విశ్వగతమైన సిద్ధిగాని

లోకాతీతమైనది కాదు. లబ్ధి పొందాలనుకున్నది కూడ పృథ్వీతత్వంలోను, ఆధ్యాత్మిక జీవితంలోను ఇప్పటి వరకు ప్రత్యక్షంగా క్రియాశీలం గానటువంటిది, ఇక మీదట వ్యవస్థీకరించి ప్రత్యక్షంగా క్రియాశీలం చేయాలనుకున్న దివ్యచైతన్య శక్తిని రాబట్టు కొనుటకు ఉద్దేశించబడినది.

3) ఈ ప్రయోజనం సిద్ధించడానికై నిర్దేశించబడిన లక్ష్యం ఎత సంపూర్ణమైనది, సమగ్రమైనదో, అందుకు బహిరంగంగా వ్యక్తపరచబడిన విధానం కూడా అంత సంపూర్ణమైనది, సమగ్రమైనది. అనగా, చైతన్యము స్వభావము, రెండున్నూ సంపూర్ణంగా సమగ్ర మార్పు చెందటానికై పాత పద్ధతులను పాక్షికంగానూ మిగతా విశిష్టమైన వాటికి ప్రత్యక్షంగా సహాయపడుటకు ఉపయోగిస్తుంది. పాతయోగాలలో ఈ పద్ధతి సంపూర్ణంగా అమలుపరచినట్టు గాని, సాఫల్యత సాధించినట్టుగాని నాకు కనిపించలేదు. కనిపించినట్లయితే క్రొత్త మార్గాలను ఏర్పాటు చేయడానికై 30 సంవత్సరాల అన్వేషణలో, ఆంతరకి సృష్టిలో 30 సంవత్సరాల కాలాన్ని వృధాపరచే వాడిని కాదు. తేజోమయమైన, నిర్మితమైన, రేఖాపటంగా రూపొందించబడిన, పటిష్టమైన, సురక్షితమైన, జనప్రయోజనార్ధం వినియోగించబడిన బాటల్లో అవలీలగా పయనించి నా గమ్యం చేరుకొనేవాడిని.

CWSA 35:154-56

*

ప్రశ్న: పూర్ణ యోగమనగా ఏమిటి?

అది పరమేశ్వరుని పరిపూర్ణ దివ్య సాక్షాత్కార సాధనకు మార్గం. ఒక సంపూర్ణ ఆత్మ నివేదనకు, మన అస్తిత్వ మరియు చైతన్యాల సంపూర్ణ సాఫల్యతకు, మన స్వభావ సంపూర్ణ పరివర్తనకు మార్గం. ఇది ఈ లోకంలో ఒక సంపూర్ణ జీవిత పరిపక్వతనే కాక మరెచ్చటనైనా ఒక శాశ్వత పరిపూర్ణ స్థితికి తిరిగి చేరుటను సూచిస్తుంది.

ఇది దీని లక్ష్యం. అయితే, విధాన విషయంలో కూడా అదే సమగ్రత చోటు చేసుకుంటుంది. ఎందుకనగా, విధానంలో పరిపూర్ణత లేకుండా, ఒక సంపూర్ణమైన మార్పు లేకుండా, ఒక ఉన్మీలనం, మన అస్తిత్వంలో, మన స్వభావంలో, పద్ధతులలో, కదలికలలో ఆత్మసమర్పణా భావన చోటు చేసుకోకుండా లక్ష్య పరిపూర్ణతను సాధించ వీలుపడదు.

మన బుద్ధి, సంకల్పం, హృదయం, శరీరం అంతర్ బహిశ్చ ఉనికి, అతిచేతన,

అవచేతనలే కాక మనలోని చేతనావృతమగు సర్వభాగాలు ఈ సాక్షాత్కారానికి, ఈ పరివర్తనకు గురి కావాలి, సాధనాలుగా ఉపకరించాలి, క్షేత్రాలు గావాలి. మానవ చేతన దివ్యచేతనగాను, మానవ స్వభావం దైవిక స్వభావంగాను మార్పు చెందాలి.

ఇదే పూర్ణయోగం యొక్క లక్షణం.

CWSA 12:358

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

పృథ్వీ చైతన్యం దివ్యచైతన్యంగా రూపొందుట — వ్యక్తిగతమైన వ్యవహారం కాదు

దివ్యచైతన్యాన్ని కేవలం నా కోసమే సిద్ధింప చేసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యం నాకు లేదు — నాకు ఎలాంటి వ్యక్తిగతమైన అవసరం లేదు కాబట్టి కేవలం నా గురించి నేనేమీ చేయటం లేదు. మోక్షంగాని, దివ్యచైతన్య మార్పునిగాని కోరటం లేదు. నేను దివ్యచైతన్య మార్పుని ఆశిస్తున్నది, ఆ మార్పు పృథ్వీ చైతన్యంలో కలగాలి గనుక. ఆ మార్పు ముందుగా నాలో జరుగకపోయినట్లయితే, ఇతరులలో జరిగే వీలుండదు. నాలో దివ్యచైతన్యం రూపొందుట, పృథ్వీ చైతన్యం దివ్యచైతన్యంగా రూపొందటం కోసం మూసి వున్న తలుపుల గడియను తెరిచే బీగం లాంటిది. ఆ ప్రయత్నం పృథ్వీ చైతన్య మార్పు కోసం కాకుండా కేవలం దివ్యచైతన్య ఆవిష్కరణకే పరిమితమైతే, అది పూర్తిగా నిష్ప్రయోజనమౌతుంది. అయితే, ఒక షరతుగా నాలో దివ్యచైతన్య అవతరణ చోటు చేసుకుంటేనే మిగతా వారందరిలో దివ్యచైతన్యం అవతరిస్తుందనే తీర్పుకు రాకూడదు. ఇతరులు కూడా అందుకు సన్నద్ధులై వున్నప్పుడు మాత్రమే వారిలో దివ్యచైతన్య సాక్షాత్కారం సాఫల్యమవుతుంది. అయినప్పటికీ, నాలో అది సిద్ధించినట్లయితే, ఇతరులకు అందుకోసం చాలా వరకు ఉపకరిస్తుంది.

అందువలన, దానిని అభిలషించడం సక్రమమే. అయితే, అలాంటప్పుడు:

1) ఆ వ్యక్తి ఆ ప్రయత్నాన్ని అత్యంత వ్యక్తిగతమైనదిగానో లేక అహంకార

పూరితమైనది గానో చేయగూడదు.

2) ఆ వ్యక్తి లక్ష్యసాధనకు ఆవశ్యకమైన అన్ని పరిస్థితులను, దశలను అనుభవించ డానికి సంసిద్ధుడై వుండాలి.

3) ఆ వ్యక్తి చిత్తశుద్ధితో సాధనను దైవాన్వేషణలో భాగంగాను, సాధనా ఫలితంగా దైవసంకల్పం తనలో ఆవిష్కరిస్తుందనే దానిపైనే ధ్యాసను నిలపాలి. ఆ దైవసంకల్పం సాఫల్యం చెందాలని తప్ప అంతకు మించి మరేదీ కోరకూడదు — మానసిక మార్పును గాని, ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనను గాని, దివ్యచైతన్య ఆవిష్కరణను గాని. దానిని వ్యక్తిగతంగా లభించిన అవకాశంగానో, వ్యక్తిగత సాఫల్యంగానో కాకుండా, ఈ లోకంలో దైవకార్య సాఫల్యతగా పరిగణించాలి.

CWSA 35:283-84

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

పరిపూర్ణత సాధించుటకు ఆధ్యాత్మికత ఒక్కటే అంతిమ అవకాశం

పరిపూర్ణత పొందటానికి మనకున్న చిట్టచివరి ఒకే ఒక అవకాశం – – వ్యక్తి కోసం గాని, సమాజం కోసం గాని ఆధ్యాత్మికతలోనే వుంది. అది తన ప్రత్యేక సంతృప్తి కొరకు ఈ లోకం నుండి, దాని కార్యకలాపాల నుండి విముఖత కనబరిచే మానసిక స్థితి కాదు. అది వీటికి అతీతమైనది అయినా, వాటికి సమ్మతించి వాటిని సాఫల్యం చేసే మహోన్నత మానసిక స్థితి. అట్టి ఆధ్యాత్మికత మనిషి యొక్క హేతువాదాన్ని, ఉత్తమ అభిరుచిని, నైతికతను, జీవవాదాన్ని, భౌతికవాదాన్ని జ్ఞానసముపార్జనకై ఆతని అభిలాషను, అతని సౌందర్య పిపాసను, ప్రేమ కోసం అతను పడే తపనను, పరిపూర్ణతకై అతను పడే ఆరాటాన్ని, అస్తిత్వము జీవితముల నిండుదనాన్ని, వాటి శక్తి కోసం అతని కుండే ఆపేక్షను, తనలో ఇముడ్చుకొంటుంది. ఈ లక్షణాలను పెడత్రోవ పట్టించే శక్తులకు దివ్యజ్ఞానాన్ని వ్యక్తపరచి వాటిని ఒకదానితో ఒకటి రాజీపడ జేసి, గుడ్డిగానో లేక దృష్టి దోషంతోనో నీలినీడల్లో మసకబారిన వెలుతురులో సాగే

వాటి పయనం సుగమమయ్యేందుకు బాటను తేజోమయం చేసే ఆధ్యాత్మికత అది. అది మనిషి యొక్క అతిశయించిన స్వయంసమృద్ధి చెందిన హేతువాదం సైతం అంగీకరించగల శక్తి, లేదా ఏదో ఒక రోజున అత్యంత మేలైనదిగా అంగీకరించ బడి తన అనంతమైన మూలాన్ని దివ్యమైన వెలుగుతో దానిలో చూడగలుగుతుంది. ఎందుకనగా అది చివరికి కచ్చితంగా మనిషి వ్యక్తిగతంగాను, సామాజికంగాను ప్రయత్నిస్తున్న అనివార్యమైన లక్ష్యప్రాప్తికి హేతుబద్ధమైన చివరి ప్రక్రియగా తనకుగా తాను అభివ్యక్తమౌతుంది.

ఆధ్యాత్మికతను సంతరించుకున్న సమాజం మాత్రమే వ్యక్తిగతమైన సామరస్యత, సామాజిక సుఖసంతోషాలతో కూడిన వాతావరణాన్ని నెలకొల్పగలదు, లేదా కారణ కారకంగానో లేక గాఢావేశ మూలంగానో మాటలు దుష్ప్రయోగం గావించబడినప్ప టికీ, అవి వ్యక్తపరచటానికి అందుబాటులో నున్న అత్యుత్తమ మాధ్యమం కావున, ఒక వినూత్నమైన ఆత్మ పరమాత్మల సంయోగం, భువిపై దేవుని రాజ్యం, మనుషుల మనసుల్లో, హృదయాల్లో దివ్యత్వం తొణికిసలాడే మానవజాతి పరిపాలనను స్థాపించగలదు.

CWSA 25:182-83

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

జడమైన శిల నుండి మనసు నధిరోహించే ఓ మానవుడా
ఇంకా నువ్వు జయించని అద్భుత శిఖరాలను ఎదుర్కో.

CWSA 22:1595

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం డా. సరోజా ప్రసాద్

అభ్యాస పద్ధతి

ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణ ప్రథమ యదార్థ లక్ష్యం

ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని, ఆధ్యాత్మిక సత్యాన్ని అన్వేషించడానికి మొదటి కారణం నిజానికి, దైవాన్ని కనుగొనడం. మనకు అనివార్యంగా కావలసిన లక్ష్య మదొక్కటే, అది లేకపోతే తక్కినదంతా నిష్ప్రయోజనమే. ఒకసారి కనుగొన్న దైవాన్ని అభివ్యక్తం చేయడం — అంటే అన్నింటి కంటె ముందు తన పరిమిత చేతనను దైవచేతనగా రూపాంతరీకరించడం, అనంత మహాశాంతి, దివ్యవెలుగు, దివ్యప్రేమ, దివ్యబలం, దివ్యానందంలో నివసించడం, తన అసలైన స్వభావంలో అదిగా కావడం, తత్ఫలితంగా తన క్రియాశీల స్వభావంలో దానికి పాత్రగా, వాహకంగా, ఉపకరణంగా తయారై వుండడం. పదార్థ వేదిక మీద యేకత్వం సూత్రాన్ని క్రియాశీల మయ్యేటట్లు చేయడం, లేదా మానవజాతి కోసం పనిచేయడం, అనేది పరమ సత్యాన్ని మానసికంగా అపార్థం చేసుకోవడమే అవుతుంది. ఇవి ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణకు ప్రథమ యథార్థ లక్ష్యం గాదు. మనం పరమాత్మను, దైవాన్ని కనుగొనాలి. అప్పుడే మన నుండి పరమాత్మ లేక దైవం యేం కావాలని కోరుతున్నదో మనకు తెలుస్తుంది. అంతవరకు మన జీవితం, మనం చేసే కర్మ దైవాన్ని కనుగొనడానికి ఒక సహాయం లేక సాధనోపాయం అవుతుందే గాని మరే ప్రయోజనం వుండదు. మనం అంతర చేతనలో వికసించినకొద్దీ, లేదా దైవాన్ని గూర్చిన ఆధ్యాత్మిక పరమ సత్యం మనలో పెరుగుతున్నకొద్దీ, మన జీవనం, కర్మ, నిజంగా తప్పకుండా దాని నుండే అధికాధికంగా జాలువారాలి, దానితో కలిసిపోవాలి. అవి యెలా, యేమై వుండాలో అనేదానిని ముందుగానే మన పరిమిత మానసిక అవగాహనలతో నిర్ణయించడమంటే, అంతరంగంలో ఆధ్యాత్మిక పరమ సత్య వికసనాన్ని అడ్డుకోవడమే అవుతుంది. అది పెరుగుతున్నకొద్దీ, దైవ వెలుగు, పరమ సత్యం, దైవశక్తి, క్రియాశక్తి, దైవ పరిశుద్ధత, పరమ శాంతి, మనలో పని చేస్తున్నాయనీ, మన కర్మలతో, అలాగే మన చేతనతో, వ్యవహరిస్తున్నాయనీ, దైవ ప్రతిరూపంగా మారడానికి మనల్ని నూతనంగా రూపు దిద్దడానికి వాటి నుపయోగిస్తున్నాయనీ, చెత్తాచెదారాన్ని తొలగించివేస్తూ, దాని స్థానంలో పరమాత్మ మేలిమి బంగారాన్ని వుంచుతున్నాయనీ మనకు అనుభూతి కలుగుతుంది. మనలో దైవసన్నిధి

సదా నిలిచి వున్నపుడు, చేతన రూపాంతరం చెందినపుడు మాత్రమే, పదార్థ వేదిక మీద దైవాన్ని అభివ్యక్తం చేయడానికి మేము సిద్ధంగా వున్నాం అని చెప్పే హక్కు మనకు దక్కుతుంది. ఒక మానసిక ఆదర్శాన్ని లేదా సూత్రాన్ని పట్టుకొని ఆంతరంలో జరుగుతున్న సాధన మీద విధించడం జరిగితే, మనలని ఒక మానసిక సాక్షాత్కారానికి పరిమితం చేసుకొనే లేదా యదార్థ యెదుగుదల జరుగుతుండగా దైవంతో మనం పూర్తి సమాచార సంబంధం పెట్టుకొనడానికి, ఏకమయ్యే స్థితి కెద గడానికి, మన జీవితంలో స్వేచ్ఛగా, అతి సన్నిహితంగా ఆతని సంకల్పం వెలువడ డాన్ని మధ్యలోనే అడ్డుకోవడం లేదా దానిని అన్యథీకరించడం జరిగే ప్రమాదాన్ని కొనితెస్తుంది. ముందుగా ఒక మానసిక ఆదర్శాన్ని లేక సూత్రాన్నీ పట్టుకొని ప్రారం భించడం అనేది మన ప్రారంభ కేంద్రా న్నెంచుకోవడంలో మనం చేస్తున్న పొరపాటు, కాని ఈనాటి మనస్సు ముఖ్యంగా యిదే పొరపాటు చేయడానికి మొగ్గు చూపుతుంది. అత్యంతావశ్యకమైన ఒకే ఒక విషయాన్నుండి మనల్ని పెడదారి పట్టించే ఈ అల్ప విషయాలకు చోటిచ్చే దానికన్నా, ఆయన సాక్షాత్కారం ప్రసాదించే పరమ శాంతి లేక దివ్య వెలుగు, లేక బ్రాహ్మానందం కోసం దైవం దగ్గరకు చేరడం చాలా చాలా ఉత్తమం. పదార్థ సంబంధ జీవితాన్ని అలాగే ఆంతరిక జీవితాన్ని దివ్యీకరించడం దైవ ప్రణాళికలో భాగం అని మనం దర్శించాం. కాని అది లోపలి నుండి వెలుపలకి యెదుగుతూ వచ్చేదాని ద్వారా ఆంతరిక సాక్షాత్కారాన్ని బాహ్యానికి ప్రవహింప జేయడం ద్వారా మాత్రమే అది నెరవేరుతుంది కాని ఒక మానసిక సూత్రాన్ని అనుసరిస్తూ జీవించడం ద్వారా కాదు.

మానసిక అన్వేషణను ఒక ఆధ్యాత్మిక అనుభవంగా మార్చే శిక్షణా విధానం

మానసిక అన్వేషణను ఒక సజీవ ఆధ్యాత్మిక అనుభవంగా మార్చుకొనడానికి ఏ శిక్షణా విధానాన్ననుసరించాలని నీ వడిగావు. మొట్టమొదట, నీ చేతనను నీలోనే కేంద్రీకరించుకోగలిగేటట్లు అభ్యాసం చెయ్యాలి. సాధారణ మానవ మనస్సు ఉపరితలం మీద నిర్వహించే వ్యవహారాలతో నిజ ఆత్మను తెరమరుగు చేస్తుంది. కాని, ఉపరితలం వెనుక ఒక రహస్యచేతన దాగి వున్నది. ఆ చేతనలో మనం, నిజ ఆత్మను, ప్రకృతి విశాల, లోతైన సత్యాన్ని తెలుసుకొంటాం, ఆత్మను వాస్తవం చేసుకొని, ప్రకృతిని

ముక్తం చేసి రూపాంతరీకరించ గలుగుతాం. ఉపరితల మనస్సును ప్రశాంతపరచి, ఆంతరంలో నివసించడం ఈ ఏకాగ్రత లక్ష్యం. బహిర్లగ్నమై యున్న దాని కన్న యదార్థమై యున్న చేతనకు రెండు ప్రధాన కేంద్రాలు మనలో వున్నాయి. ఒకటి హృదయంలో (భౌతిక గుండె కాదు, వక్షస్థలం మధ్యలో వుండే హృదయ కేంద్రం). మరొకటి శిరస్సులో వుంది. హృదయం మధ్యలో వున్నది లోపలే తెరుచుకుంటుంది. ఈ అంతర్ముఖ ఉన్మీలనాన్ని అనుసరించడం ద్వారా లోతుకుపోయి అంతరాత్మను, లేక చైత్యపురుషుని, వ్యక్తిలోని దివ్యాంశను కనుగొంటాం. ఈ అంతరాత్మ లేక చైత్యపురుషుడు, ప్రకృతిని పొందడానికి, దానిని దాని చలనాలన్నింటిని పరమసత్యం వైపు, దైవం వైపు మార్చి ఊర్ధ్వంలో వున్నదాని నంతా తనలోనికి దిగి రావాలని ఆవాహన చేయడానికి, తెర తొలగించబడింది గనుక, ఈ దివ్యాంశ ముందుకు రావడం మొదలు పెడ్తుంది. దివ్య సన్నిధి చైతన్యం, అత్యున్నతమైన దైవం యెడల అంకిత భావాన్ని తీసుకొస్తుంది, మనకు పైన వేచి వున్న ఒక మహనీయ శక్తిని, దివ్యచేతనను ఆహ్వానిస్తుంది. దైవానికి తనను తాను నివేదన చేసుకొంటూ హృదయ కేంద్రంలో కేంద్రీకరించడం, ఈ అంతర్ముఖ ఉన్మీలనానికి, హృదయంలో దివ్య సన్నిధి కోసం ఆకాంక్షించడం చేయగలిగితే అది మొదటి మార్గం, సహజమైన ఆరంభం అవుతుంది. దాని ఫలాన్ని గనుక ఒకసారి పొందితే అది ఇంకో విధంగా మొదలుపెట్టినదాని కంటే, ఆధ్యాత్మిక మార్గాన్ని చాలా సులభతరం, సురక్షితం చేస్తుంది.

ఆ మరో మార్గం, శిరస్సులో, మానసిక కేంద్రం మీద కేంద్రీకరించడం. దీని వల్ల ఉపరితల మనస్సు నిశ్చల నీరవం అయితే, ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని, ఆధ్యాత్మిక అనుభవాన్ని స్వీకరించగల, లోపలే ఉన్న ఒక ఆంతర విశాల లోతైన మనస్సు తెరచుకొంటుంది. ఒకసారి దీని మీద కేంద్రీకరిస్తే, నిశ్చల నీరవ మానసిక చేతనను ఊర్ధ్వం వైపుకు, మనసుకు పైనున్న దాని కంతటి కోసం ఉన్మీలనం చేయాలి. కొంత కాలం జరిగాక, చేతన ఊర్ధ్వం వైపుకు లేస్తున్నదని అనుభూతి చెందుతావు. దేహంలో యిప్పటిదాకా మూసివేసి వుంచిన మూత కావలకు, చివరకు, పోయి, యెచట అది అనంతునిలో ముక్తమవుతుందో, ఆ కేంద్రాన్ని శిరసుపైన కనుగొంటుంది. అచట అది జగదాత్మతో, పరమశాంతితో, దివ్యవెలుగుతో, దివ్యజ్ఞానంతో, బ్రహ్మానందంతో సంపర్కం లోనికి రావడం మొదలు పెడ్తుంది. దానిలో ప్రవేశించి దానిగా

మార్పుచెంది ప్రకృతిలోనికి ఇది దిగి వస్తున్న అనుభూతి చెంద నారంభిస్తుంది. మనస్సులో ప్రశాంతత కోసం, ఊర్ధ్వంలో వున్న పరమాత్మను, దైవాన్ని సాక్షాత్కా రింప జేసుకోవడం కోసం ఆకాంక్షతో శిరస్సులో కేంద్రీకరించడం, ఏకాగ్రత వహించ డానికి రెండోమార్గం. ఏదేమైనా శిరస్సులో చేతనను కేంద్రీకరించడం అనేది ఊర్ధ్వంలో నున్న కేంద్రానికి లేవడానికి సన్నద్ధత మాత్రమే అని మనం గుర్తుంచుకోవడం ముఖ్యం. లేకపోతే అతడు తన స్వీయమనస్సులోనూ, దాని అనుభవాల్లోనూ మూసుకు పోయి వుండిపోతాడు లేదా మహా అయితే, ఆధ్యాత్మిక అతీత స్థితిలో నివసించేందుకు ఉద్ధరితం గావడానికి బదులు, ఊర్ధ్వంలో వున్న పరమ సత్యపు ప్రతిబింబాన్ని మాత్రమే పొందుతాడు. కొంతమందికి మానసిక ఏకాగ్రత తేలిక, మరి కొంతమందికి హృదయకేంద్రంలో కేంద్రీకరించడం తేలిక. ఇంకొంతమంది ఒకదాని తర్వాత మరొకటిగా రెండు చేయగలుగుతారు, అలా చేయగలిగితే, హృదయకేంద్రంతో మొదలు పెట్టడం వాంఛనీయం.

ప్రకృతి కార్య క్షేత్రాలకు సంబంధించిన క్రమశిక్షణ

క్రమశిక్షణకు గల మరో పార్శ్వం, ప్రకృతి, మనస్సు, ప్రాణ-ఆత్మ లేక ప్రాణికం, భౌతిక అస్తిత్వ కార్య క్షేత్రాలకు సంబంధించినది. ఇంక్కడుండే సూత్రమేమిటంటే ప్రకృతి, ఆంతరిక సాక్షాత్కారం, రెండింటినీ యేకత్రాటిపై నడచేటట్లు చేయడం. అలా చేస్తే అతడు రెండు పరస్పరం విరోధించుకొనే భాగాలుగా విడిపోకుండా వుంటాడు. ఇది సాధ్యమయ్యే చాలా శిక్షణా విధానాలు, లేక ప్రక్రియలు వున్నాయి. అందులో ఒకటి: సమస్త కర్మలను దైవాని కర్పించడం, ఆంతరిక మార్గదర్శకత్వం కోసం, ఒక ఉన్నత మహాశక్తి ప్రకృతిని హస్తగతం చేసుకొనేందుకు ఆవాహన చేయడం. అంతర్ముఖంగా అంతరాత్మ తెరచుకోవడం జరిగితే, చైత్యపురుషుడు ముందుకొస్తే, అప్పుడు పెద్దగా యిబ్బంది వుండదు — దానితో పాటు, చివరకు, సమస్త అపరిపూర్ణ తలను బహిర్గతం చేసి, ప్రశాంతంగా, ఓర్పుతో, అన్నింటినీ తొలగించే పాలన, ఒక చైత్యసంబంధ విచక్షణా జ్ఞానం లభిస్తుంది, నిరంతరంగా సూచల లందుతూ వుంటాయి. అది సరియైన మానసిక, ప్రాణిక కదలికలను కలిగించి, భౌతిక చేతన రూపాన్ని కూడా తీర్చిదిద్దుతుంది. మరొక పద్ధతి: మనస్సు, ప్రాణికం, భౌతిక అస్తిత్వ కదలికలనుండి నిస్సంగత్వంతో వాటికి వెనుకగా నిలబడడం, మన నిజ

అస్తిత్వంలో యే భాగానికీ చెందనివిగా, వ్యక్తిలో, గత కర్మలచే విధించబడిన సర్వ సామాన్య ప్రకృతికి అలవాటుగా రూపొందిన వాటి కార్యకలాపాలను, మన నిజ అస్తిత్వంలో ఏ భాగమూ కాని వాటిగా పరిగణించడం. ఇందులో వ్యక్తి సాధించే విజయానికి తగిన నిష్పత్తిలో నిస్సంగునిగా తయారౌతాడు. అలా తయారై, మన స్సును, దాని కార్యకలాపాలను తనవిగా చూడడు. దేహం దాని కార్యకలాపాలాను తనవిగా చూడడం, మనలోనే వున్న ఒక ఆంతరిక — ఆంతర మానసిక, ఆంతర ప్రాణిక, ఆంతర భౌతిక — జీవిని ఆతడెరుగ గలుగుతాడు. ఆ ఆంతర జీవి, నిశ్చల నీరవంతో, ప్రశాంతంగా, బంధరహితుడు, నిస్సంగుడై, ఊర్ధ్వంలోని యదార్థ ఆత్మను ప్రతిబింబిస్తాడు, దానికి ప్రత్యక్ష ప్రతినిధి అవుతాడు. ఈ ఆంతర నిశ్చల నీరవ పురుషుని నుండి తిరస్కరించ వలసినదాని నంతా తిరస్కరించడం జరుగు తుంది, దేనిని నిలుపుకొని రూపాంతరీకరించదగునో దానికి మాత్రమే అనుమతి వుంటుంది. ప్రకృతి పరివర్తనానికి యేది అవసరమో దానిని చేయడానికి, ప్రతి అడుగులోనూ పరిపూర్ణత కోసం, ఒక అంతరాంతర దివ్యసంకల్పానికి, లేదా దివ్యశక్తికి పిలుపు వుంటుంది. అది మనస్సును, జీవితాన్ని, దేహాన్ని, అంతరాంతర లోతులలోని అంతరాత్మిక అంశానికి మార్గదర్శకత్వాన్ని వహించే దాని ప్రభావానికి, లేదా దాని ప్రత్యక్ష మార్గదర్శకతకు తెరచిపెడ్తుంది. చాలామంది విషయంలో ఈ రెండు పద్ధ తులూ వెలుగులో కొచ్చి, కలిసి పనిచేస్తాయి, చివరకు విడదీయలేనంత ఒకటిగా కరగిపోతాయి. అతడు దేనితోనైనా, ఏది అతనికి అత్యంత సహజం, అనుసరించడం సులభం అనిపిస్తుందో, దానితో అతను మొదలుపెట్టవచ్చు.

చివరకు, కష్టాలన్నింటిలో యెక్కడ పురుష ప్రయత్నానికి ఆటంకం కలుగుతుందో, అక్కడ గురువు సహాయం జోక్యం చేసుకొని, సాక్షాత్కారానికి యేది అవసరమో, లేదా మరు క్షణం వేయవలసిన అడుగుకు యేది అవసరమో దాని నందిస్తుంది.

SABCL 23:516-19

*

ఈ దైవచేతనకు ఉన్మీలన మయ్యేందుకు, అందులో ప్రవేశించేందుకు అనేక మార్గా లున్నాయి. ఒక నిరంతరాభ్యాసం వల్ల తన లోనికి అంతర్ముఖంగా పోవడం, దైవం యెడల ఆకాంక్షతో ఉన్మీలనం గావడం, ఒకసారి దాని చర్యను యెరుగగలిగితే, దానికి పూర్తిగా తనను తాను అర్పించుకోవడం అనే మార్గాన్ని నేను యితరులకు

చూపిస్తాను. ఈ ఆత్మార్పణకు అర్థం, దైవచేతనతో నిరంతర సంపర్కం, లేదా ఐకమత్యం తప్ప మరి దేన్నీ అర్థించకుండడం, దాని శాంతికి, శక్తికై, వెలుగు, ఆనందం కోసం ఆకాంక్షించడం, ప్రపంచంలో అది అతని కిచ్చిన యే కార్యాన్నైనా చేయడానికి, దాని ఉపకరణంగా మాత్రమే కాగలిగేటట్లు గాక మరి దేన్నీ అర్థించ కుండడం. మనస్సులో, హృదయంలో, దేహంలో పనిచేస్తున్న దైవ క్రియాశక్తికి, పరమాత్మ మహాశక్తికి ఒకసారి ఉన్మీలనమై, అనుభూతి చెందితే, మిగిలినదంతా దానికి విశ్వాసపాత్రమై జీవించడం, సదా దానిని ఆవాహన చేస్తుండడం, అది వచ్చి నప్పుడు దాని పనినది చేసుకోనివ్వడం, నిమ్నచేతనకు, నిమ్నప్రకృతికి సంబంధించిన యితర ప్రతి అధమ క్రియాశక్తిని తిరస్కరించడం జరుగుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. వి. రావు

స్వప్రయత్నం తప్పనిసరి

ఈ విశ్వంలో జరిగేదాని కంతటికీ దైవం తన శక్తి ద్వారా సమస్త క్రియాకలాపాలకూ వెనుకగా ఉన్నాడు. కాని ఆయన తన యోగమాయతో మరుగుపరచబడినవాడై, నిమ్మప్రకృతిలోని జీవుని అహంకారం ద్వారా పనిచేస్తూ ఉన్నాడు.

యోగంలో కూడా దైవమే సాధకుడు, ఆయనే సాధన; ఆయన మహాశక్తి తన ప్రకాశం, ఆధిపత్య శక్తి, జ్ఞానం, చైతన్యం, పరమానందంతో, ఆధారం మీద పనిచేస్తూ ఉండగా, ఎప్పుడైతే అది ఆమెకు ఉన్మీలనం చేయబడుతుందో, అప్పుడు ఈ దివ్యశక్తులు అందులో కుమ్మరించబడినందు వలన, సాధన సాధ్యపడటానికి సావకాశం కలుగుతుంది. కాని నిమ్నప్రకృతి ఉత్తేజితమై ప్రేరేపిస్తున్నంత వరకు సాధకుడి వ్యక్తిగత ప్రయత్నం తప్పనిసరిగా ఉండవలసి వస్తుంది.

తప్పనిసరియైన ఈ వ్యక్తిగత ప్రయత్నం మూడు విధాలు — ఆకాంక్ష, నిరా కరణ, అర్పణ.

ఆకాంక్ష జాగరూకతతో, నిరంతరమై, ఆగిపోనిది, మనస్సు యొక్క ఇచ్ఛ, అన్వేషించే హృదయం, ప్రాణిక అస్తిత్వ సమ్మతి, భౌతిక చైతన్యాన్నీ, ప్రకృతినీ

ఉన్మీలనం చేయాలనుకునే, మృదుత్వపరచాలనుకునే ఇచ్ఛ.

నిమ్నప్రకృతి గమనాల నిరాకరణ — మనోభావాలనూ, అభిప్రాయలనూ, ఇష్టాయిష్టాలనూ, అలవాట్లనూ, నిర్మాణాలనూ నిరాకరించుట; ఫలితంగా నిశ్శబ్ద మనస్సులో నిజమైన జ్ఞానం నిరాటంకంగా ఆవిర్భవించే చోటుకు అవకాశం, — ప్రాణిక ప్రకృతి కోరికలు, హక్కుభుక్తంగా పట్టుబట్టి అడిగేవి, వెంపర్లాటలు, సంవేదనలు, తీవ్రోద్రేకాలు, స్వార్థపరత్వం, గర్వం, పొగరుబోతుతనం, పశువాంఛలు, అత్యాస, అసూయ, ఓర్వలేనితనం, సత్యంతో వైరం మొదలగువాటి నిరాకరణ, ఫలితంగా నిజమైన శక్తి, ఆనందాలు పై నుంచి సమృద్ధిగా ప్రశాంతమైన, విశాలమైన, ధృఢమైన, భగవదర్పితమైన ప్రాణిక అస్తిత్వంలోకి ప్రవహించే అవకాశం, — భౌతిక ప్రకృతిలోని బుద్ధిహీనత, సందేహం, అవిశ్వాసం, అస్పష్టత, మొండిపట్టుదల, అల్పత్వం, బద్ధకం, మార్పుకు అనంగీకారం, తామసముల నిరాకరణ, ఫలితంగా నిజమైనటువంటి నిలకడతో కూడిన మహాప్రకాశం, ఆధిపత్యశక్తి, మహదానందం ఎల్లప్పుడూ ఇంకా ఎక్కువ దివ్యత్వానికై వృద్ధిపొందే శరీరంలో తనకు తాను స్థిరపడే అవకాశం.

తనకు తాను, ఏదై యున్నదో, ఏది పొంది యున్నదో ఆ సమస్తమూ, చైతన్య స్తరాల నన్నింటినీ, ప్రతి గమనమునూ ఆ పరమ దైవానికి, ఆ మహాశక్తికి అర్పించుకోవటం.

CWSA 32:6 (SABCL 25:6-7)

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

"ఈ యోగంలోని రెండు మహోన్నత దశలలో ఒకటి శ్రీమాత రక్షణను పొందటం" అని శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనం. అటు పిమ్మట ఒక సందర్భంలో మహోన్నతమైన రెండవ దశ ఏమిటి అని అడిగినప్పుడు, "దివ్య జీవనానికై సాధకుడి అభిలాష" అని వారి సమాధానం.

CWSA 32:36

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

దైవానికి సమగ్ర సచేతన సమర్పణ

మనో ప్రాణ శరీరాలు దైవానికి సచేతనమైన సమగ్రమైన సమర్పణ చేసుకోవటం నేర్చుకొన్నప్పుడు మాత్రమే యోగమార్గం సురక్షితం, సులభం, వేగవంతం అవుతుంది.

ఈ సమర్పణ, ఉన్మీలన మవడం దైవానికి మాత్రమే, మరి ఏ ఇతర శక్తికీ కాదు. కారణం, మనలోని కల్మషమైన ప్రాణికశక్తి లేదా మసకబారిన మనస్సు అదైవిక శక్తులకు, ప్రతికూల శక్తులకు సమర్పించుకోవటానికి వాటినే దైవంగా పొరబడడానికి ఎక్కువ అవకాశం ఉన్నది. ఇంతకంటే పెద్ద విపత్కర తప్పిదం వేరే లేదు. కాబట్టి మనం చేసుకొనే శరణాగతి గ్రుడ్డిది, నిస్తేజమయినదిగా ఏదో ఒక ప్రభావానికి లేదా ఎదురయ్యే ఎన్నో అచేతనమైన, జడమైన ప్రభావాలకు లోనయ్యేదిగా ఉండకూడదు. శరణాగతి చిత్తశుద్ధితో గూడిన, సచేతనమైన, అప్రమత్తమైన, ఒకే ఒకటైన, సర్వోన్నతమైన భగవంతునికే గావాలి.

ఆత్మ సమర్పణ మన్నది జగన్మాతకు, దైవానికే గావించుకోవాలి. అది ఎంత కఠోరమైనప్పటికీ అది మాత్రమై క్రియాశీలమైన సాధనం, ఏకైక ఆశ్రయం. జగన్మాతకు ఆత్మను సమర్పించుకోవటం అంటే మన స్వభావం ఆమె కరాచాలలో ఒక పరికరం అయిపోవాలి, ఆత్మ అమ్మ ముంజేతుల్లో పసిబిడ్డలా మారాలి.

CWSA 12:170-71

*

నిస్తేజంగా, నిరాసక్తంగా జరిగే అర్పణ నిజమైన సమర్పణకు కచ్చితంగా భిన్నమయినది. ఇటువంటి జడమైన, ఉదాసీన సమర్పణ వల్ల అసలైన శక్తివంతమైనదేదీ సంభవించదు. భౌతిక స్వభావంలోని ఈ రకమైన అశక్తమైన శరణాగతి స్వభావాన్ని గందరగోళమైన అదైవిక ప్రభావాల పాలుచేస్తుంది. దైవశక్తి పని చేయాలంటే దృఢమైన సానుకూలమైన సమర్పణ అవసరం. సత్యోన్ముఖుడైన, పరిణతి చెందిన శిష్యుని విధేయత, అంతర్గత అస్పష్టతా అసత్యాలకు విరుద్ధంగా పోరాడే అంతరంగ యోధుడికుండే విధేయత, విశ్వాసపాత్రుడైన భగవంతుడి సేవకుడిలో ఉండే విధేయత వుండాలి.

CWSA 32:5

శ్రీఅరవిందులు

అత్యంత ముఖ్యమైన శరణాగతి అంటే నీ వ్యక్తిత్వాన్ని, నీ నడతను సమర్పించుకోవటం. తద్వారా అది పరివర్తన చెందుతుంది. నీ దైన స్వభావాన్ని నీవు సమర్పించుకోకపోతే... ఇక నీ స్వభావం మార్పు చెందదు. ఇదిగో ఇదే చాలా ముఖ్యం. నీ కంటూ కచ్చిత మైన అవగాహనా మార్గలు స్పందించే ధోరణులు, అనుభూతి చెందే పద్ధతులు, అభివృద్ధి చెందడానికి నికరమైన పద్దతులు ఉన్నాయి. వీటన్నింటినీ మించి జీవితాన్ని ఒక ప్రత్యేకమైన కోణంలో చూడటం, దాని నుండీ కొన్ని నిర్దిష్టమైన అంశాలను ఆశించటం కూడా ఉంటుంది. మంచిదే కాని... దీనినే సమర్పించాలి. నీవు నిజంగా దివ్యప్రకాశాన్ని పొంది పరివర్తన చెందాలనుకుంటే నీ దనుకున్న సమస్తాన్ని సమ ర్పించాల్సిందే. నిన్ను నీవు ఆ ప్రకాశానికి తెరుచుకోవటం ద్వారా సమర్పించుకోవాలి. ఎంత మేరకు సాధ్యం అయితే అంత మేరకు దివ్యచేతనను స్వీకరించటానికి వీలుగా, తద్వారా ఆ దివ్యచేతన నీవెలా ఉండాలో అలా నిన్ను ఉంచడానికి తోడ్పడి, తానే నేరుగా పనిచేస్తూ ఈ నీ ప్రకృతి చర్యల నన్నింటిని మరింత సహజమైన, నిజమైన చర్యలుగా మార్పు చేస్తుంది. నీ ఆంతర సత్యంలో నిన్ను మేళవింపు చేస్తుంది. ఇది నీవు చేసే సమర్పణ కంటే మిక్కిలి ప్రాముఖ్యత కలిగినది. నీవు చేసేది ముఖ్యం కాదు (వ్యక్తి చేస్తున్నది కూడా ఎంతో ముఖ్యం. అది విదితమే) దాని కంటే ప్రధానమైనది నీవెలా ఉన్నావో ఏ స్థితిలో ఉన్నావో అది ముఖ్యం. చేసే పని ఏదైనా గానీ, అది నీవే పద్ధతిలో చేస్తున్నావనేది కాదు, ఏ చైతన్యస్థాయిలో ఉండి చేస్తున్నావనేది ఇక్కడ ప్రధానం.

CWM 4:372

శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన రాజు

ప్రతి క్షణం, ప్రతి కదలిక పవిత్రీకరణ

మన అస్తిత్వం యొక్క ప్రతి కదలికని, ప్రతి క్షణాన్ని పవిత్రీకరించి, భక్తిశ్రద్ధలతో కూడిన అవిచ్ఛన్న ఆత్మసమర్పణగా ఆ దైవానికి అర్పించుకునేలా నిర్ణయించుకోవాలి. మన క్రియాకర్మలన్నీ — అతి గొప్పవి, అసాధారణమైనవి, అత్యంత ఉదాత్తమైన విషయాల నుంచి, అతి చిన్నవి, అతి సామాన్యమైన చిల్లర విషయాల దాకా — అన్నీ దైవకైంకర్యం చేయాలి. వ్యక్తిగతమైన మన స్వభావం, మనకు అతీతమైన మన అహాన్ని మించిన ఒక మహోన్నతమైనదానికి సమర్పితంగా అంతర్గతంగాను, ఉపరితలంలోను సాగే కార్యాచరణ యొక్క ఏకైక చేతనతో నుండాలి. మనం ఎవరికి ఏ కానుకగా ఇచ్చినా, ఇది ఎలాంటిదైనా ఆ బహుమతి ప్రదాన ప్రక్రియలో, దానిని అందరిలోను వున్న ఆ దివ్యపురుషునికి సమర్పిస్తున్న భావన ఉండాలి. మన అతి సామాన్యమైన లేదా అతి కఠినమైన భౌతికచర్యలు కూడా ఈ ఉన్నత నడతను కలిగి వుండాలి. మనం తింటున్నప్పుడు, ఆ ఆహారం మనలో ఉన్న దైవానికి సమర్పిస్తున్నట్టుగా భావించాలి. మన దేహమనే దేవాలయంలో కొలువై ఉన్న దైవానికి చేసే పవిత్ర సమర్పణగా భావించాలి. మన భౌతిక అవసరం తీర్చడానికో, లేదా మన స్వయంతృప్తి కోసమో చేస్తున్నామనే భావం మన నుంచి తొలగిపోవాలి.

ఎంత మహత్తరమైన కార్యంలోనైనా లేదా ఉన్నత వర్తనా నియమావళిలోనైనా, కష్టతరమైన లేక ఉదాత్తమైన ఉద్యమంలోనైనా అది మన కోసమైనా, ఇతరుల కోసమైనా, మన జాతి కోసమైనా, అది కేవలం మన కోసం, మన జాతి కోసం అన్న భావం దగ్గర ఆగిపోకూడదు. మనం చేస్తున్న ఆ కార్యాన్ని ఎరుకగల చైతన్యంతో ఒక యజ్ఞకార్యంగా భావించి సమర్పించాలి. ఆ సమర్పణ సూటిగా కేవలం ఆ ఒకే ఒక్కడైన పరాత్పరునికి మనలో నివసించే ఆ దైవానికి — (పైకి కనిపించకపోయినా) పరోక్షంగా ఈ నామరూపాల వెనక దాగివున్న దైవానికే — మన ఆత్మలో, ప్రత్యక్షంగా కనిపించకపోయినా మన మనసులో, మన భావంలో సదా నిలిచి ఉండే అతడికి మాత్రమే సమర్పించాలి. మన కర్మలు, వాటి ఫలితాలు కూడా మనలోని అనంతుడైన, ఆ పరాత్పరుడైన, అతడి చేతుల్లో పెట్టాలి. అతడి ఉనికి కారణంగానే మన ఆకాంక్ష, మన కృషి సంభవమయ్యాయి. ఎందుకంటే సర్వం అతడి అస్తిత్వంలోనే జరుగుతుంది. అతడి కోసమే ఈ ప్రకృతి మన నించి తీసుకున్న ఈ ఆకాంక్షలను, ఈ కృషిని

అతడి దివ్య పీఠం ముందు సమర్పిస్తుంది. కొన్ని కార్యాల్లో కేవలం ప్రకృతే అసలైన కార్యకర్తగా శ్రమిస్తూ ఉంటుంది. మనం కేవలం ఆమె పనిని సాక్షీమాత్రంగా చూస్తూ, ఆమెకు సహాయకారులుగా ఉంటాం. అప్పుడు కూడా మన చైతన్యంలో, అదంతా ఆ దివ్యాచార్యుని కార్యమనే నిరంతర ధ్యాస వుండాలి. మన ఉఛ్వాసనిశ్వాసాలకు, మన గుండె చప్పుళ్ళకు కూడ మన కార్యాచరణ ఒక సజీవమైన లయబద్ధమైన విశ్వయజ్ఞ ఆహుతి అనే ఎరుక కలగాలి.

తరువాత, ఈ యోగాభ్యాసంలో కావలసినది ముఖ్యమైన విముక్త జ్ఞానంయొక్క నిరంతర అంతరంగ స్ఫూర్తి. క్రియాశీలమైన కార్యకలాపాల్లో ఆ స్ఫూర్తి, ఆ జ్ఞానం నిరంతరం ఆ జ్ఞాపకాన్ని దృఢపరస్తుంటుంది. అందరిలో ఉన్నది ఒకే పరమాత్మ, అనేకంగా ఉన్నది కూడా ఆ ఒక్క దైవమే. అందరూ ఉన్నది దైవంలోనే, అందరూ దైవమే — దైవం తప్ప ఈ విశ్వంలో ఏదీ లేదు — అన్న ఈ ఆలోచన, ఈ విశ్వాసం, సాధకుని సమస్త చైతన్యంలో పూర్తిగా స్థాపితమయ్యే వరకు, అదే అతడి సాధనా నేపథ్యంగా వుంటుంది.

ఈ నిరంతర స్ఫురణ ఆత్మోన్ముఖమైన ఈ రకమైన ధ్యానం చివరి ప్రగాఢమైన నిరంతర దర్శనంగా నిలుస్తుంది; మనం ఎంతో శక్తితో జ్ఞాపకం చేసుకునే, లేదా మనం నిరంతరం ధ్యానం చేసే ఆ స్పష్టమైన, సర్వాన్ని ఆలింగనం చేసుకునే చైతన్యంగా నుంటుంది.

ఎందుకనగా ప్రతి క్షణం సమస్త అస్తిత్వపు మూలానికి, సంకల్పానికి, కార్యాచరణకు నిరంతర సూచికగా నిలుస్తుంది. అప్పుడు ఒక్కసారిగా ఆ పరతత్వంలోని నామ రూపస్థితులను వాటికి కారణభూతమైన, వాటిని ఆదుకునేదానిని తనలో ఇముడ్చుకుంటుంది, వాటిని మించిపోతుంది.

CWSA 23:111-13 (SABCL 20:102-04

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

ఆవశ్యకమైన మొదటి రెండు విషయాలు

మొదటి అవసరమైనది దైవం కొరకు ఆకాంక్ష. తదుపరి నువ్వు చేయవలసింది దానిని జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి వుండటం. దానిని సదా అప్రమత్తంగా, సజీవంగా వుంచటం. అందుకు అవసరమైనది ఏకాగ్రత. ఒక పరిపూర్ణ సమగ్ర అర్పణా దృక్పథంతో దైవేచ్ఛ పైనా, దైవ ప్రయోజనం పైన ఏకాగ్రత.

*

యోగానికి ఉపక్రమించినపుడు నీ మొత్తం మానసిక నిర్మాణాలను, మొత్తం నీ ప్రాణిక చట్రాలను పటాపంచలు చేయాలి. నీ విశ్వాసం తప్ప ఏ ఆధారం లేకుండా గాలిలో నిలవడానికి నీవు సిద్ధం కావాలి. గతాన్ని అంటిపెట్టుకుని వుండే నీ వ్యక్తిత్వాన్ని పూర్తిగా మరచిపోవాలి. దానిని నీ చైతన్యం నుండి బయటికి పెకిలించివేసి కొత్తజన్మనెత్తి ప్రతిబంధకాల నుండి విముక్తుడవు కావాలి. మునుపు నువ్వెలా వున్నావో ఆలోచించకు. నువ్వేది కావాలని ఆకాంక్షిస్తున్నావో దానిని ఆలోచించు. నువ్వేది సిద్ధింప చేసుకోవాలనుకుంటున్నావో మొత్తం దానిలోనే వుండు. గతించిన నీ గతం నుండి మరలి భవిష్యత్తు వైపు దృష్టి సారించు. నీ మతం, దేశం, కుటుంబం అక్కడే వుంది. అదే దైవం.

*

ఎరుకతో కూడిన ఆకాంక్ష స్థితిలో వుంటూ, నిజాయితీగా వుంటే నీ చుట్టూ ఉన్న ప్రతి విషయమూ నీ ఆకాంక్షలో నీకు తోడ్పడటానికి అమర్చబడుతుంది. అది ప్రత్యక్షంగా కావచ్చు, లేదా పరోక్షంగా కావచ్చు. అనగా నిన్ను పురోగమించడానికి తయారుచేస్తూ నవ్యమైన దానితో అనుబంధం ఏర్పర్చడానికి కావచ్చు, లేదా నీ స్వభావం నుండి అదృశ్యమవవలసిన భాగాన్ని తీసివేయడానికి కావచ్చు. ఇది ఒక గణనీయమైన విషయం. నువ్వు నిజంగా తీవ్రమైన స్థితిలో వుంటే ఈ ఆకాంక్షను వాస్తవం చేసుకోవడానికి నీకు ఎటువంటి పరిస్థితియైనా తోడ్పడుతుంది.

CWM 1:83-84, 6:76

శ్రీమాత

ప్రథమ చలనం — అంతర్ముఖమగుట

మనుష్యులు బాహ్యవిషయాలలో మునిగి వుంటారు. అంటే చైతన్యం బాహ్యవిషయాల వైపు మళ్ళి వున్నదన్న మాట. దివ్య ఉనికిని, లోతైన సత్యాన్ని తెలుసుకునేందుకు అంతర్ముఖంగా మళ్ళడానికి బదులు బాహ్యంలో చూసేవి, తెలుసుకునేవి, చేసే విషయాల వైపు చైతన్యం మళ్ళుతుంది. ఇది ప్రాథమిక చలనం. నువ్వు చేసే అన్ని పనులతో, నీ చుట్టూ వున్న వ్యక్తులతో, నువ్వు ఉపయోగించే వస్తువులతో విరామం లేకుండా వుంటావు. తరువాత నీ జీవితంలో నిద్ర, తినటం, మాట్లాడటం, కొంచెం పని చేయడం, కొంచెం సరదాలు తీర్చుకోవడం లాంటివి. తర్వాత మళ్ళీ మొదలు పెడతావు. నిద్ర పోవటం, తినటం మొదలైనవి. వీటన్నింటితో నిమగ్నమై వుంటావు. ఇతను ఏమి చెప్పాడు, అతను ఏమి చేశాడు, అసలు ఏం చేయాలి, ఏ పాఠం నేర్చుకోవాలి, ఏ అభ్యాసం చేసుకోవాలి అన్నదాని గురించి మనుష్యులు ఆలోచిస్తారు. అంతేకాక ఆరోగ్యంగా ఉన్నారా లేదా, సరిగ్గా ఉన్నారా లేదా అన్నవాటి గురించి సాధారణంగా ఆలోచిస్తారు.

అందువల్ల మొదటి చలనం అంత సులభం కాదు. జరిగిన దాన్నంతా వెనుకకు పంపించి, ఒక్క విషయాన్ని లోపలకు తీసుకొని దానిని ముఖ్యమైన విషయంగా చైతన్యం ముందుకు తీసుకురావాలి. ఎందుకు ఉన్నాము, ఎందుకు జీవిస్తున్నాము, మన మేమిటి, వీటన్నింటి వెనుక ఏమున్నదని జీవితం, ఉనికి ముఖ్య ప్రయోజనం యొక్క అన్వేషణ జరగాలి. ఇది మొదటి మెట్టు. ప్రకటన కన్నా కారణం మీద, లక్ష్యం మీద ఎక్కువ శ్రద్ధ చూపించడం, బాహ్యంగా కనిపించే విషయాలతో మన చైతన్యం తాదాత్మ్యం చెందడం నుండి దానిని విరమింప జేయాలి. మనం అన్వేషించాలనుకునే దానిపై అంతర్ముఖంగా ఏకాగ్రత సాధించాలి. ఇది ప్రాథమిక చలనం.

మొదట వ్యతిరిక్త మార్గాన్ని తీసుకోవడం అవసరం, అంటే ప్రకటించ వలసిన పరమ సత్యాన్ని తనలో కనుక్కోవటానికి అంతర్ముఖమయ్యే మార్గాన్ని, జీవితం నుండి విరమించుకోవడం అవసరం. ఎవరూ ఒక్కసారిగా ఈ దశకు ఎదగలేరు.

CWM 7:349-50

శ్రీమాత

అనువాదం: వి. సునీత శేఖర్

శ్రీమాతకు ఉన్మీలనం గావాలి; శ్రీమాత ఆశ్రయం పొందాలి

(అత్యంత సమగ్రమైన సాధన)

శ్రీమాతకు భౌతికంగా ఉన్మీలనమై వున్నట్లయితే కర్మాచరణకు కావలసినది లేక సాధనకు కావలసినదంతా క్రమానుసారంగా వృద్ధి చెందుతుంది. సాధన రహస్యాలలో ప్రధానమైన, అతి ముఖ్యమైన రహస్యం ఇదే.

CWSA 32:154

*

సర్వోరోగ నివారిణి అనేది వున్నది, అయితే ఒక్కటి మాత్రమే వున్నది... పరిపూర్ణ నిర్భరమైన వైఖరియే అత్యంత సమగ్రమైన సాధన యొక్క అతి గొప్ప రహస్యము.

'నిర్భరము' అనగా ఎలాంటి కష్టాలలోనైనా లేక పరిస్థితులలోనైనా దైవంపై నమ్మకముంచడం. అంతా సవ్యంగా జరిగిపోతున్నప్పుడు 'నిర్భరము' అనే దానికి విలువ అంతగా నుండదు. అది ప్రతి ఒక్కరూ అలవరచుకోవలసిన స్థితి. నీవు అందులోకి ఎదగాలి.

శ్రీఅరవిందులు

(*శ్రీఅరవిందులతో నిరోద్ బరన్‌గారి ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు*, రెండవ సంపుటి పే. 650-57)

*

ఎవరికైనా వారి అంతరాత్మలో దైవంపై విశ్వాసముండి, ఏ పరిస్థితులలోనైనా దైవ కృప తనకు అండగా వుంటుందని, కాపాడుతుందనే నమ్మకం వున్నట్లయితే, వారు ఆ విశ్వాసాన్ని వారి జీవితాంతం, అన్ని వేళలా, అంటిపెట్టుకొని వుండాలి. ఈ నమ్మకంతో అతను అన్ని కష్టాలనూ దాటగలడు, అన్ని అపాయాలనూ ఎదుర్కొనగలడు. ఎందుకంటే దైవకృప తనపై వున్నదనే విశ్వాసం వున్నట్లయితే ఏదీ అతనిని కదిలించలేదు. అది అనంత బలశాలి, అధిక చైతన్యవంతమైనది, చివరిదాకా కొనసాగే శక్తి. అది నీ దైహిక దారుఢ్యం పైన ఆధారపడదు. కేవలం దైవకృపపై తప్ప మరేదాని పైనా ఆధారపడదు. అందువలన ఆ పరమ సత్యం వైపే మొగ్గు చూపుతుంది. ఏది కూడ దానిని కదిలించలేదు.

CWM 5:297

శ్రీమాత

ఆత్మార్పణకు మూలకారణం దైవంపై విశ్వాసం, నమ్మకం. "నాకు దైవం తప్ప మరేది వద్దు. నన్ను నేను పూర్తిగా అతనికి అర్పించుకోవాలని నా కోరిక, నా ఆత్మ కూడా అదే కోరుతున్నది గనుక. నేను అతనిని తప్పక సిద్ధింప చేసుకుంటాను. నేను దానిని తప్ప, నన్ను అతని దరి చేర్చడానికి, నాలో అతని కార్యాచరణను తప్ప — అది రహస్యంగా లేక బాహాటంగా జరిగినా, ప్రత్యక్షంగానైనా లేక పరోక్షంగా జరిగినా — మరేదానిని కోరను. నాకు అనువైన విధంగానో, నా సమయానుకూలంగానో అది జరగాలని పట్టు పట్టను. అంతా తనకు అనువైన కాలంలో, అనువైన విధంగా చేయనీ. నాకు అతనిలో నమ్మకముంది, అతని ఇచ్ఛను అంగీకరిస్తాను, అతని వెలుగు, సన్నిధి, ఆనందం కోసం ఎడతెగకుండా ఆకాంక్షిస్తుంటాను. అందుకోసం అన్ని కష్టాలను, అవాంతరాలను అనుభవిస్తాను. అతనినే నమ్ముతాను, నా ప్రయత్నాన్ని ఆపను. నా మనసు ప్రశాంతంగా వుండి, అతనిని విశ్వసించనీ. దానిని అతడు తన దివ్యప్రకాశానికి ఉన్మీలనం చేయనీ, నా ప్రాణికం ప్రశాంతంగా వుండి ఆతని దిశగా మాత్రమే మరలనీ, దానిని అతడు తన నిశ్చలత, ఆనందాలకు ఉన్మీలనం చేయనీ. సర్వం ఆయనకే, నేను కూడా ఆయనకే. ఏది జరిగినా ఈ నా ఆకాంక్షను, ఆత్మార్పణ భావాన్ని నిలుపుకుంటాను, అది సఫలీకృతమవుతుందనే పరిపూర్ణ నమ్మకంతో కొనసాగుతాను".

ఎవరైనా ఎదగవలసింది ఇలాంటి వైఖరిలోనే

SABCL 23:587

*

ఈ యోగంలో అనుసరించాల్సిన అతి ముఖ్యమైన సూత్రం, దైవప్రేరణకు తనను తాను తెరచుకోవటం. అది నీ పైనే వున్నదనే చేతన నీలో ఒక్కసారి కలిగిందంటే, అది క్రిందకు నీలోకి దిగి రావాలని పిలవాలి. అది దివ్య ప్రశాంతతగా, దివ్యవెలుగుగా, క్రియాశీలమైన దివ్యశక్తిగా, సాకార లేక నిరాకార దైవ సమక్షంగా, దివ్యానందంగా నీ మనసులోకి, నీ శరీరంలోకి దిగి వస్తుంది. ఈ స్పృహ కలగటానికి ముందు ఎవరికైనా విశ్వాసం ఉండాలి, ఉన్మీలనానికై ఆకాంక్షించాలి. ఆశయము, పిలుపు, ప్రార్థన అనేవి అన్నీ ఒకే విషయానికి వివిధ రూపాలు, అన్నీ ఫలప్రదమైనవే. వీటిలో నీకు ఏది తోచినట్లయితే, ఏది సులభమని అనిపిస్తే, దానిని అవలంభించవచ్చు. మరో మార్గమేమిటంటే ఏకాగ్రత. నీ చైతన్యాన్ని హృదయంలో కేంద్రీకరించి (కొందరు

శిరస్సులోనో లేక దానికి ఎగువగానో కేంద్రీకరిస్తారు) హృదయంలో శ్రీమాతను ధ్యానిస్తూ, అందులోకి ఆహ్వానిస్తారు. ఈ రెండింటిలో దేనినైనా అనుసరించవచ్చు, లేదా రెండింటినీ అనుసరింవచ్చు, వేర్వేరు సమయాల్లో — ఏది సహజంగా నీకు తోస్తుందో, లేక ఆ క్షణాన నీకు ఏది అనుసరించాలనే స్పందన కలుగుతందో. ఆరంభదశలో ప్రత్యేకంగా శ్రద్ధ వహించాల్సింది మనసును ప్రశాంతంగా వుంచుకోవడం: దానితో పాటు ధ్యానసమయంలో సాధనకు సంబంధించని ఆలోచనలను, కదలికలను తిరస్కరించాలి. మనసు ప్రశాంతంగా నున్నప్పుడే అది అనుభవానికి క్రమక్రమంగా సిద్ధపడుతుంది. అది సత్వరం సాధ్యపడకపోతే అసహనానికి లోను కాకూడదు. మనసులో ప్రశాంతత నెలకొనటానికి సమయం పడుతుంది. నీ చైతన్యం సిద్ధమయ్యే వరకు ప్రయత్నిస్తూ ఉండాల్సిందే.

SABCL 23: 604-05

శ్రీఅరవిందులు

*

ప్రశ్న: మానసిక మరియు శారీరక విద్యావిధానానికి ఒక క్రమానుసార పద్ధతిగల సాధనలున్నట్లే, శ్రీఅరవిందుల యోగ పురోభివృద్ధికి అలాంటి పద్ధతి లేదా?

సమా: దైహిక, మానసిక, ప్రాణిక అభివృద్ధికి ఒక యాంత్రికమైన క్రమపద్ధతితో గూడిన నిర్దిష్ట ప్రణాళిక తప్పని సరి. అయితే ఈ యాంత్రిక కాఠిన్యత ఆధ్యాత్మికోన్నతిపై ఏ మాత్రము ప్రభావం చూపలేదు. అక్కడ అతి సహజమైన పరిపూర్ణ శ్రద్ధాసక్తులు తప్పనిసరి....

అయితే నిన్నా మార్గంలో పెట్టడానికి ప్రాధమికంగా అవసరమయ్యే సహాయం ఈ విధంగా నుంటుంది.

1) నిద్ర లేవగానే, దినచర్య ప్రారంభించక ముందుగానే ఆ రోజును దైవార్పణ గావించాలి. నీవు ఆలోచించేదంతా, నీదైన దంతా, నీవు చేసే దంతా దైవానికి అర్పణ చేయాలి.

2. రాత్రి, నిద్రపోయే ముందు ఆ రోజున చోటు చేసుకుంటున్నదంతా పునః సమీక్షించాలి. నీ ఆత్మను, నీ కార్యాచరణను దైవార్పణ గావించుటకు మరచిన లేక అశ్రద్ధ వహించిన సందర్భాలను మననం చేసుకొని, అటువంటి పొరపాట్లు మరో మారు చేయకుండా వుండటానికి ఆకాంక్షించాలి.

ఇది చేయవలసిన కనీస కర్మ, అత్యంత స్వల్పమైన ఆరంభం. ఈ ప్రక్రియ నీ సమర్పణా భావం పైన శ్రద్ధ వృద్ధిచెందిన కొలదీ పెరుగుతుండాలి.

CWM 16:315-16

శ్రీమాత

అనువాదం: రామినేని సుందరరామయ్య

అంతరంగంలోని దైవత్వాన్ని తెలుసుకో — నిజమైన ఆత్మను

అహంకారం గాకుండా అంతరంగంలో వెలుగొందు ప్రత్యగాత్మను తెలుసుకునే వరకు స్వభావాన్ని జయించటం స్వేచ్ఛను పొందటం అన్నది వాస్తవం కాదు, పరిపూర్ణం కాదు — 'ఆత్మవాన్'. ఆ పరాప్రకృతే మనసు ద్వారా, జీవితం ద్వారా, శరీరం ద్వారా వ్యక్తమయ్యేందుకు ప్రయాస పడుతోంది. ఆ ప్రకృతే తనపై అస్తిత్వ నియమాన్ని విధించుకొని స్వభావ రూపంలో పనిచేస్తోంది. ఆ ప్రకృతే మనలో ఆత్మ పరిణామానికి, బాహ్య గమ్యానికి రూపమిస్తోంది. అందువల్ల ప్రత్యగాత్మను తెలుసుకున్నపుడు మాత్రమే అతని స్వభావము ఒక చేతనా సాధన మవుతుంది. భగవత్ సాక్షాత్కారానికి జ్ఞానోదయ శక్తి అవుతుంది.

CWSA 19:554

శ్రీఅరవిందులు

*

దివ్యత్వాన్ని అంతర్గతంగా ఆవిష్కరించేందుకు పూనుకున్న వారికి కొన్ని ఉపయోగ కరమైన హితవాక్యాలు.

ఆధ్యాత్మిక విషయాలను నిర్ణయించుటలో మనసు అశక్తమైనది అన్న విషయం ప్రథమాంశం. ఆధ్యాత్మిక విషయాలపై వ్రాసిన వారందరు ఇలాగే చెప్పారు. అయితే ఆచరణలో పెట్టినవారు బహు కొద్దిమంది మాత్రమే. ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో పురోభివృద్ధి చెందాలనుకుంటే మానసిక అభిప్రాయాలను, ప్రతి చర్యలను వర్జించవలసిన ఆవశ్యకత ఏర్పడుతుంది.

ఈ మార్గంలో పయనించేవారు వ్యక్తిగత సౌకర్యాలను, సంతృప్తిని, సంతోషాలను

ఆశించటం మానుకోవాలి. ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధికి కావలసిన నిరంతర తపన మాత్రమే వుండాలి. నీ పురోభివృద్ధికి నీకు లభ్యమయిన ప్రతిదాన్ని ఒక సాధనగా గైకొని కావలసినంత పురోభివృద్ధిని వెంటనే సాధించాలి.

మీరు చేసే అన్నింటిలో ఆనందం పొందే ప్రయత్నం చేయాలి. కాని ఆనందం కోసం మాత్రమే ప్రయత్నించకండి. ఉద్రేకాలకు, బలహీనతలకు, ఆందోళనలకు లోను గాకండి. పరిస్థితు లన్నింటిలో ప్రశాంతత, స్థితప్రజ్ఞత కలిగి వుండండి. ఇంకా సాధించవలసిన పురోభివృద్ధి ఆవిష్కరణ కోసం జాగరూకతతో మెలగండి. సమయాన్ని వృధా చేయకండి.

ముఖ విలువను బట్టి భౌతిక సంఘటనలకు ప్రాదాన్య మీయకండి. అవి ఏదో తెలియజేయాలని పనికిరాని ప్రయత్నాలు చేస్తాయి. అసలు విషయం మన అనగాహ నకు రాకుండా చేస్తాయి. ఒకరిని నడిపించేందుకు అతని స్వభావాన్ని మార్చే శక్తి మీకు లేకున్న, వారి ప్రవర్తనపై ఫిర్యాదు చేయకండి. మీకు మార్చగల శక్తి వున్నట్లయితే ఫిర్యాదు చేయడానికి బదులు అతన్ని మార్చండి.

మీరేమి చేస్తున్నా మీ ముందున్న గమ్యమేమిటో మరవకండి. ఇటువంటి బృహదాన్వేషణలో కొనసాగించే ప్రయాణానికి చిన్న, పెద్ద అంటూ వుండదు. అన్నీ సరిసమానంగా ముఖ్యమైనవే. అవి విజయసాధనను త్వరితం గావించవచ్చు లేక ఆలస్యం గావించవచ్చు. భుజించే ముందు కొన్ని సెకన్లు మీరు భుజించే ఆహారం మీ శరీరానికి కావలసిన శక్తిని, స్థిరత్వాన్ని, పట్టుదలను ఇవ్వాలని ఆకాంక్షించండి.

మీరు నిద్రించే ముందు కొన్ని సెకన్లు అలసిపోయిన నరాలకు నిద్ర, ప్రశాంత తను,మెదడుకు నెమ్మదిని ఇవ్వాలని, మీరు నిద్రనుండి లేవగానే పుంజుకొన్న శక్తిచే తిరిగి ప్రయాణం కొనసాగాలని ఆకాంక్షించండి.

మీ ఆవిష్కరణ ప్రయత్నారంభం ముందు ఆ ప్రయత్నం మీకు దోహదపడాలని లేక కనీసం ఏ విధంగాను ఆటంకపరచకూడదని ఆకాంక్షించండి.

మీరు మాట్లాడేటప్పుడు, మీ నోట మాటలు వచ్చే ముందు వాటిని నియంత్రించా లని ఏకాగ్రత వహించి అవసరమైన పదాలను మాత్రమే వాడునట్లు అవి మీ పురోభివృద్ధికి ఏ విధంగాను హానికరం గాకుండునట్లు ఆకాంక్షించండి.

సంక్షిప్తంగా చెప్పాలంటే మీ జీవిత ఉద్దేశ్యమేమిటో, గమ్యమేమిటో మరచిపోకండి. ఈ మహోన్నతమైన అన్వేషణకై సంకల్పభారం సదా నీపైన నీవు చేసే కార్యకలాపాల

న్నింటినీ విహంగ వీక్షణం సారిస్తూ ఈ అస్తిత్వపు కదలిక లన్నింటిపై ఆధిపత్యం వహించాలి.

CWM 12:32-35

శ్రీమాత

అనువాదం: ఎ. క్రిష్ణ

పని యోగంలో ఒక భాగం

మీరు ఏమీ చేయకున్న, మీకు ఎటువంటి అనుభవము వుండదు. యావత్ జీవితము ఒక అనుభవ రంగం. నీవు వేసే ప్రతి కదలిక, నీవు తలచే ప్రతి తలంపు, నీవు చేసే ప్రతి పని, ఒక అనుభవం కావాలి, తప్పక కావాలి. అంతరంగంలో మనం ప్రయత్న పూర్వకంగా సాధించే అభివృద్ధిని పని అనే కార్యరంగంలో వర్తింపజేయాలి.

CWM 7:287

*

మనం గంటల కొలది చేసే ధ్యానంలో ఏకాగ్రతలో మన బాహ్యజీవితం మన నిత్య కృత్యములోని ప్రతీ క్షణం ఆవశ్యకమైన అనుబంధం కావాలి. ఎందుకనగా? ధ్యానానికి ఏకాగ్రతకు సంయోగం అనే ఫలితం సమకూరుతుంది — వికసించే పుష్పంలా మన పనిలోని అంశాలన్నీ శుద్ధి కావడానికి, మెరుగుపరచడానికి, కావలసిన రీతిలో మలచబడటానికి నిత్యకృత్య నిర్వహణ అనే దాగిలిపై సమ్మెట పోట్లు తినాల్సిందే.

అందుబాటులోకి వచ్చిన చిన్న చిన్న అవకాశాలను కూడా, అసంఖ్యాకమైన అంశాలను అనువైన విధంగా మలచుకొనడానికి, స్వార్థరహితం గావించడానికి, స్వలాభాపేక్ష, త్యాగబుద్ధి, భక్తి, దయ, సౌమ్యతను నేర్పటానికి వినియోగించుకోవాలి. అవి అస్తిత్వాన్ని మార్చి, సంస్కరించి తిన్ననైన మార్గంలో నడిచేటట్లుగా చేస్తాయి. అయితే లక్ష్యాన్ని సాధించటంలో ఎవ్వరు కూడా అసంఖ్యాకమైన అనేక రకాల అనుభవాలను, సంఘటనలను తప్పించుకోలేరు.

CWM 1:6-7

శ్రీమాత

*

పని యోగంలో ఒక భాగం. దైవ సాన్నిధ్యాన్ని, దివ్యప్రకాశాన్ని, దివ్యశక్తిని అన్ని ప్రాణికమైన కార్యాలలో నింపటానికి మంచి అవకాశమిస్తుంది. పని అనుభవ రంగాన్ని, శరణాగతి అవకాశాన్ని పెంపొందిస్తుంది.

SABCL 25:200-01

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: ఎ. క్రిష్ణ

అగ్ని జ్వలించే విశ్వాసమే నిజమైన ఊతకర్ర

ఈ యోగ ప్రారంభానికి అనుభవం కన్నా విశ్వాసమే బలంగా ఉండాలి. ఈ సత్యం ఆధ్యాత్మిక జీవితంలోను, నిత్య జీవితంలోనూ వర్తిస్తుంది. కర్మ సిద్ధాంతాన్ని అనుసరించేవారు, అన్వేషణలు చేసేవారు, శాస్త్రవిజ్ఞానం ద్వారా నూతన విధానాలు కనిపెట్టేవారు, జ్ఞానద్రష్టలు ఈ విధంగానే ముందుకు సాగిపోతారు. అనుకున్నది సాధించేవరకూ ఎన్ని అడ్డంకులు వచ్చినా, విమర్శలు, అపజయాలు ఎదురైనా, వారు లెక్క చేయరు. వారి అచంచల విశ్వాసమే వారిని నడిపిస్తుంది.

ఒకసారి "గ్రుడ్డి నమ్మకం మంచిదేనా" అని శ్రీరామకృష్ణ పరమహంసను ఎవరో అడిగారట. శ్రీరామకృష్ణులు తడుముకోకుండా "మూఢమైన విశ్వాసమే అసలైన విశ్వాసం" అని కరాఖండిగా చెప్పారట. విషయం ఏమిటంటే తర్కంగాని లేక దాని మీద ఆధారపడిన విజ్ఞానం గాని, నిరూపించబడినందున నమ్మిక కలిగించేవి గాని, రూఢిపరచబడిన విజ్ఞానంగాని విశ్వాసం అనిపించుకోవు.

ఇంకా సాధించని లేక ప్రకటితము కాని సత్యాన్ని ముందుగా దర్శించగల ఆత్మసాక్షియే విశ్వాసం అంటే. అవి జరుగుతాయనీ, వాటిని తప్పక సాధించవలసిన అవసరం ఉందనీ అంతరాత్మకు తెలిసే వుంటుంది. మనసులో నమ్మకం కుదరక పోయినా, ప్రాణికశక్తుల వలన కలిగిన ఆటంకాలను ఎదుర్కోవటంలో విఫలమైనా, అంతరాత్మ స్థిరంగానే వుంటుంది.

ఈ వ్యతిరేక శక్తులను, అవి కల్పించే ఆటంకాలను, కలుగజేసే అంధకారాన్ని ఎదుర్కొనవలసిన అవసరం రానివారు ఈ యోగంలో ఎవరైనా ఉన్నారా? అని

మీకు సందేహం రావచ్చు. ఒకవేళ అలాంటివారు ఉంటే వారిని ఏదో అతీతశక్తి నడిపిస్తూనే ఉండాలి గదా? వారి మార్గం సత్యమార్గమనీ, కేవలం భావన మాత్రమే కాదనీ ఆ అంతరంగ శక్తికి తెలిసే వుంటుంది.

ఈ యోగానికి దైవం యొక్క ఉనికిపై అంచచల విశ్వాసము, దాని ప్రాధాన్యతపై నమ్మకము పునాదులు వంటివి. ఇది ఆత్మానుగతంగా వుండాలి. దీనికి సరితూగగల విషయం జీవితంలో మరొకటి వుండదు. ఆధ్యాత్మిక జీవనంపై విశ్వాసం ఉన్నంత వరకూ, కష్టనష్టాలను, వ్యతిరేకతలను ఎదుర్కొనవలసి వచ్చినా, ఏండ్ల తరబడి పోరాడవలసి వచ్చినా ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో అంతిమ విజయం తథ్యం.

నిజంగా కావలసినదీ, అభివృద్ధి పరచుకో వలసినదీ కేవలం విశ్వాసం మాత్రమే. కాని అది హేతుబద్ధంగా సహజంగా వుండాలి. దైవం నిన్ను దివ్యజీవన మార్గంలో సాగిపొమ్మని ఆదేశిస్తే, ఎన్ని కష్టాలొచ్చినా నిన్ను నడిపించి గమ్యం చేర్చే శక్తి ఒకటి నీకు తోడుగా ఉన్నట్లే! వ్యతిరేకశక్తుల మాటలను వినకూడదు. ఓటమిని సూచించే ప్రాణికశక్తుల అసహనాన్ని, వాటి ప్రతిధ్వనులను పట్టించుకో గూడదు. కష్టాలు వస్తే విజయం లభించదని నిరుత్సాహపడ కూడదు. దైవసాక్షాత్కారం లభించకపోతే, ఎప్పటికీ ఇంతేనని ప్రయత్నం మానుకోకూడదు. కష్టాలకు క్రుంగకుండా విశ్వాసంతో ముందుకు సాగాలి. పట్టుదలతో విజయం సాధించాలి. నిజంగా విశ్వాసం ఉన్నవాడే దైవాన్ని నమ్మగలడు; అచంచల విశ్వాసంతో యోగంలో ముందుకు సాగగలడు.
SABCL 23:572-73

*

ఇదే 'శ్రద్ధ' అంటే. దీనికి సరియైన ఆంగ్ల పర్యాయపదం లేదు. అత్యున్నత శక్తియైన ఆ వెలుగే అతిమానస ఆహ్వానము. అది నిమ్నత్వాన్ని ఉన్నతం చేస్తుంది. అల్ప జీవనం నుండి ఆత్మ సాక్షాత్కారానికి మార్గమైన జీవన విధానానికి రమ్మని ఆహ్వానిస్తుంది. కేవలం మేధస్సు ఈ పిలుపును గ్రహించలేదు. ఇది హృదయజనితమైనదీ కాదు. ప్రాణశక్తి కూడా కాదు. అంతరంగమే ఈ ఆహ్వానాన్ని గుర్తించి, ఆ ప్రభావాన్ని అందిపుచ్చుకొని, సత్యమార్గంలో పయనించగలిగేది — అది కేవల అంతరంగమే.
CWSA 22:774

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: కె. ఆర్. ఎల్. నరసింహారావు

సాధనకు సహాయపడే పుస్తక పఠనం

ప్రాథమిక మానసిక దశలో మంచి పుస్తకాల పఠనం సహాయపడుతుంది. మంచి పుస్తకాలు మనసును సన్నద్ధం చేస్తాయి, దానిని సరైన వాతావరణంలో నిలుపుతాయి. పాఠకుడు సున్నిత మనస్తత్వం గలవాడయితే, మానసిక స్తరంలో కొన్ని వాస్తవమైన అనుభవాల క్షణిక దర్శనాలను కలిగిస్తాయి. తరువాత వాటి ప్రయోజనం సన్నగిల్లు తుంది — ఇక జ్ఞానసంబంధమైన ప్రతి ఒక్క విషయాన్ని, అనుభవాన్ని నీలోనే కనుగొనాలి.

*

అది పుస్తక లక్షణంపై ఆధారపడి వుంటుంది. వేదాంతం కొన్ని విషయాల్లో మనసును నేర్పరిగా చేస్తుంది — లేదా చేయాల్సి వుంటుంది. అది హాని కలిగించేది ఒకే ఒక సందర్భంలో — మనసు ప్రత్యక్షానుభవం దిశగా ముందుకు పోవటానికి బదులు ఊహాగానాలను అంటిపెట్టుకొనుటను ఆరంభించినప్పుడు.

*

చదవటం ఆరంభించే సమయాన దైవాన్ని స్మరించి నీ పఠనాన్ని దైవార్పణం గావించు. తిరిగి చదవటం పూర్తి అయిన పిమ్మట మరోసారి ఆ విధంగానే చేయాలి.

*

చదవాలని లేక అధ్యయనం చేయాలని తీవ్రోత్సాహం మనసులో గట్టిగా నాటుకున్నప్పుడు, ఆ వ్యక్తి సమయాన్నంతా అందులోనే గడపాలనుకుంటాడు. అది తనను తాను సంతృప్తిపరచు కోవాలనుకొనే ఒత్తిడి — ఇతర ఒత్తిళ్ళలాగా — చైతన్యాన్ని తన ప్రయోజనం కోసం వశపరచుకుంటుంది. ఎవరైనా ఈ ఒత్తిళ్ళు తమను వశపరచు కోనీయకుండా, తామే వాటిని ఉపయోగించుకోవాలి. అందుకోసం తన దరి చేరే శక్తులన్నింటినీ సర్వదా తన నియంత్రణలో వుంచుకోగల కేంద్ర సత్త ఒకటి వుండాలి. దేనిని స్వీకరించాలో, దానిని ఏలా ఉపయోగించాలో, దాని కార్యాచరణ ఎలా ఏర్పాటు చేయాలో స్వయంగా నిర్ధారించే అవకాశం ఆ సత్తకే వుండాలి. లేనట్లయితే, ప్రతి ఒత్తిడి మనిషి యొక్క వ్యక్తిత్వంలోని ఏదో ఒక భాగాన్ని చేజిక్కించుకొని (విద్యార్థి, సామాజిక స్ఫూర్తిగల వ్యక్తి. శృంగార పురుషుడు, పోరాట పటిమగల

వ్యక్తి) ఆ వ్యక్తి నియంత్రణలో ఉపయోగపడటానికి బదులు అతనిని వశపరచుకొని వాడుకుంటాయి.

*

సాధనే ప్రధానమైనదిగా నుండాలి. సాధన అంటే స్వభావ ప్రక్షాళణ. అస్తిత్వాన్ని దైవార్పితం చేయడం, మనసును, అంతర్బుద్ధిని, ప్రాణికాన్ని దైవానికి ఉన్మీలన గావించటం, దైవసంబంధం పెంచడం, దైవ సాన్నిధ్యాన్ని సిద్ధింప చేసుకోవడం, అన్నింటిలోను దైవానుభూతిని పొందడం, సమర్పణ, భక్తి, వ్యక్తిగత చైతన్యాన్ని విశ్వగత చైతన్యంగా విస్తృతపరచడం, పరమాత్మ అందరిలోను ఒక్కడుగా వున్నాడనే నమ్మకం కలగడం, స్వభావంలో ఆధ్యాత్మిక, మానసిక పరివర్తన కొనిరావడం.

SABCL 24:1273, 1280, 1275, 1271

శ్రీఅరవిందులు

*

జీవితాన్ని అర్థం చేసుకోగోరేవారు, దాని ప్రయోజనాన్ని, గమ్యాన్ని తెలుసుకోవాలనుకునే వారు బహు కొద్దిమంది మాత్రమే. అటువంటి వారికి అన్నింటిలోకి శ్రీఅరవిందుల పుస్తకాల పఠనం అత్యుత్తమం.

*

ఎవరైనా శ్రీఅరవిందుల రచనలను శ్రద్ధగా చదివినట్లయితే, అతను తెలుసుకొనగోరే అన్నింటికి సమాధానాలు లభిస్తాయి.

*

ప్రతి రోజూ నీవు ప్రశాంతంగా వుండగల ఒక సమయాన్ని నిర్దేశించు.

శ్రీఅరవిందుల పుస్తకాలలో ఒక దానిని తీసుకో; ఒకటో లేక రెండో వాక్యాలను చదువు. మౌనంగా వుండి ఆ వాక్యాలలోని అంతరార్థాలను అర్థం చేసుకొనుటకు ఏకాగ్రత వహించు. మానసిక మౌనం సాధ్యపడనంత మేర ఏకాగ్రత పాటించు. ఫలితం దక్కే వరకు ప్రతి రోజూ ఈ ప్రక్రియను ప్రారంభించు.

అయితే, సహజంగా నిద్రలోకి జారిపోకు.

CWM 17:359; 13:224; 12:205

శ్రీమాత

అనువాదం; అందుగులపాటి జానకి

చదివినది ఆచరించు

ఏమి జరిగి ఉండేది; పుస్తకాలు, అచ్చు యంత్రాలు లేని రోజుల్లో ఒక గురువు, లేదా ప్రారంభకులు వద్ద మాత్రమే ఉండేది విజ్ఞానం. వారు ఇచ్చేవారు దానిని అర్హత ఉన్నవారికి మాత్రమే. దానిని 'పొందే అర్హత' ఎవరికి ఉన్నది అని వారు భావిస్తారో, వారికి మాత్రమే — 'పొందే అర్హత' అంటే నేర్చుకున్నది చిత్తశుద్ధితో ఆచరణలో పెట్టుట — వారు ఇచ్చారు నీకొక సత్యాన్ని.చిత్తశుద్ధితో దానిని నీవు ఆచరణలో పెడ్తావని ఆశించేవారు. నీవు దానిని ఆచరణలో పెట్టాక, వేరొకదాని నివ్వడానికి అనుమతి నిచ్చేవారు.

ఇప్పుడు విషయాలు వేరేలా జరుగుతున్నాయి. ఎవ్వరైనా, లేదా ప్రతివారు పొందవచ్చు, ఒక పుస్తకాన్ని. దానిని చదవొచ్చు, వెంటనే ఆచరణలో పెట్టొచ్చు లేదా వెంటనే విడిచి పెట్టొచ్చు స్వేచ్ఛగా. ఇదంతా బాగానే ఉంది. కాని, చాలమందిలో, ఒక గందరగోళాన్ని ఇది కలిగిస్తుంది. ఎక్కువ పుస్తకాలు చదివినవారు 'ఇది చాలు' ఇక మనకు అద్భుతాలు జరుగుతాయి తప్పకుండా అనుకుంటారు ఎందుకంటే వారు చాల పుస్తకాలు చదివారు, వాటిని ఆచరణలో పెట్టే కష్టపడ నక్కర్లేకుండా. వారు చాలా ఆందోళన చెందుతారు. 'ఏమిటిది ఇంత చదివాను, ఇంకా మొదటిలానే ఉన్నాను' అవే కష్టాలు — ఏమీ పొందలేదు — సాధించలేదు. నేను తరచుగా వింటా ఈ విధమైన మాటలను.

వారుఒక విషయం మరిచిపోతారు . సంపాదించారు విజ్ఞానాన్ని, మేధోపరమైన, బుద్ధిపరమైన విజ్ఞానాన్ని, దానికి అర్హత పొందకుండా అంటే — చదివినవి ఆచరణలో పెట్టకుండా — సహజంగానే వారిలో ఏర్పడింది ఒక విభేదం — ఒక అగాధం — వారి చైతన్య స్థితికి, వారు మాట్లాడే భావాలకు విజ్ఞానానికి, వారు ఆచరణలో పెట్టని విజ్ఞానానికి మధ్య.

ఇందుకు నేను చెప్పేదేమంటే, నీవు ఆందోళన చెందకు, నీవు అర్థం చేసుకో తప్పనిసరిగా. నీవు విజ్ఞానం పొందాలి అంటే, ఏది ఏమైనా, దానిని నీవు ఆచరణలో పెట్టాలి. అంటే నీ నైజాన్ని నీవు క్రమశిక్షణలో పెట్టాలి. దాని వల్ల నీవు నీ విజ్ఞానాన్ని ఆచరణలో పెట్టగలవు, వ్యక్తపరచగలవు.

నీవు ఎక్కువ ఎరుకలో ఉన్నట్లున్నావు, నీవు తప్పక చేయాల్సినవి, చేయకూడని

వాటిపై. కాని నీలో చిక్కు ఎక్కడ ప్రారంభమౌతుందంటే దానిని ఆచరణలో పెట్టేటప్పుడు. నీవు తప్పక అడాగాల్సింది ఎక్కువ విజ్ఞానం కొరకు కాదు; నీవు తెలిసిన కొద్దిపాటి విజ్ఞానాన్ని ఆచరణలో పెట్టడానికి — ధైర్యంగా, బలంగా, శ్రద్ధగా, తు.చ తప్పకుండా.

'ధర్మపథంలో సహస్రాలు' అనే పుస్తక ప్రారంభం చెప్తుంది. నీకు శాంతినిచ్చే ఒక పదం — ఒకే ఒక్క పదం — అర్థం లేని వేలాది పదాల కన్నా ఎక్కువ విలువైనది. దీనిని ఎవరైనా అర్థం చేసుకోగలరు. కాని అది ఇంకా చెప్పింది — నీకు శాంతి నిచ్చే ఒక పదం — నీ బుద్ధి చర్యలను సంతృప్తిపరచి, నీ సత్తపై మానసిక ప్రభావం ఏ మాత్రం కలిగించలేని వేలాది పదాల కంటే ఎక్కువ విలువైనది.

నిజం చెప్పాలంటే, నీ జడత్వం ఎరుక లేకపోవడంపై విజయం సాధించే శక్తిగల దేనినైనా నీవు కనుగొన్నప్పుడు తప్పకుండా నీవు చివరి ఫలితాన్ని పొందేవరకు నీవు కనుగొన్న పదము లేక పదసమూహం లేక పదసమూహం ఇవ్వగల ఫలితాలన్నీ పూర్తిగా పొందిన తరువాత మాత్రమే — ఇతరమైన వాటికి ఎదురు చూడాలి.

ఆచరణలో పెట్టని అనేక సిద్ధాంతాలు, భావాలతో, తలను నింపుకోవాలని ప్రయత్నించడం కంటే, మనసులో ఏదో విధంగా కలిగిన ఒక భావాన్ని ఆచరణలో పెట్టి, అది ఇచ్చే ఫలితా లన్నిటిని నిశ్శేషంగా శోధించడం చాలా ముఖ్యం. ఈ భావాలన్నీ చాల ఉపయోగకరంగా ఉండొచ్చు, వాటి వాటి సమయాల్లో. ముఖ్యంగా వీటిలో ఒక క్రియాశీల భావాన్ని, తగిన సమయంలో ఉపయోగపడ నిచ్చితే, అది నిన్ను అంతర యుద్ధంలో విజేతగా చేయగలదు. అంతర విజయం చేపట్టగలదు. నీకు ఒక ముఖ్యాధ్యేయం ఉండాలి, అదే తెలిసిన భావాన్ని ఆచరణలో పెట్టడం — ఆచరణలో లేని విజ్ఞానాన్ని పోగు చేసుకోడం కాదు.

*

సముద్రమంత సిద్ధాంతాలు, సలహాలు, మంచి నిర్ణయాల కంటే — ఒక బొట్టు ఆచరణ చాలా గొప్పది.

శ్రీమాత

అనువాదం; యస్. వై. సోమయాజులు

శరణాగతి అంటే నీ జీవిత బాధ్యతను భగవంతునికి అప్పగించే నిర్ణయం. ఈ నిర్ణయమన్నది తీసుకోకుండా ఏదీ సాధ్యం కాదు. నిన్ను నీవు సమర్పించుకోవటం అన్నది జరుగకుండా యోగసాధన అన్న ప్రశ్నే లేదు. ఏదైనా దాని తరువాతే లభిస్తుంది. ఎందుకంటే మొత్తం ప్రక్రియ మొదలయ్యేది సమర్పణతోనే. నీవు జ్ఞానం ద్వారా లేదా భక్తి ద్వారానైనా శరణాగతి పొందవచ్చును.

శ్రీమాత

అనువాదం: హర్షవర్ధన రాజు

*

ఈ విశ్వానికి వాస్తవమైన పునాది ఒక భద్రమైన సర్వసామరస్యమైన ఈ సత్యం — జీవితం ఒక పుట్టుకలేని జీవాత్మ పరమాత్మల అభివ్యక్తి. జీవితం యొక్క నిగూఢ రహస్యాన్ని ఛేదించే కీలక సూత్రం, ఈ పరమాత్మ తాను స్వయంగా సృష్టించిన సృష్ట్యాదులతో తనకున్న సంబంధం.

CWSA 23:115

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

*

చదవాలి: యోగానికి ఏది సాయపడుతుందో లేదా పనికి ఏది ఉపయోగపడుతుందో లేక దైవప్రయోజనార్థం ఏది సామర్థ్యాన్ని పెంపొందిస్తుందో, దానిని

చదవకూడదు: విలువలేని విషయాలను లేక కేవలం వినోదం కోసమో లేక విలాసార్థమో, మేధాపరమైన జిజ్ఞాస ఏదైతే మానసికమైన సారా సేవనం లాంటిదో అట్టి సాహిత్యం.

SABCL 24:1279

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి జానకి